

Ridicați mâinile pentru prevenirea HIV

PAGINA 5

Cu toate că au beneficii însemnate, moșmoanele se cultivă rar la noi în țară

PAGINA 6

Cele mai noi tendințe în decorarea bradului de Crăciun

PAGINA 7

Anul XII Nr. 762

Duminică 10 decembrie 2017

Informația de **Duminică**

Se distribuie împreună cu Informația Zilei

In memoriam **Regele Mihai I al României** **(25 octombrie 1921- 5 decembrie 2017)**

Regele Mihai a rămas al României, chiar dacă a fost alungat. În 13 decembrie, Regele nostru se va întoarce pentru totdeauna acasă și își va dormi somnul de veci la Curtea de Argeș. A devenit pentru prima dată rege al României în 1927, după moartea bunicului său Ferdinand, întrucât tatăl său renunțase în decembrie 1925 la tron. Regele Mihai a condus România în două perioade, între 1927 și 1930, cât și între 1940 și 1947. Regele Mihai este fiul legitim al lui Carol al II-lea și al Reginei-mamă Elena. În 22 ianuarie 1922, la palatul Cotroceni principele Mihai a fost botezat în rit

ortodox. Din partea tatălui, este nepot al Regelui Ferdinand I și al Reginei Maria, iar din partea mamei nepot al Regelui Constantin al Greciei. Astfel, Mihai I al României este descendentul celor mai importante familii regale și imperiale ale Europei, printre ele numărându-se familiile regale britanică, rusă și habsburgică, strămoși direcți ai săi fiind țarii Nicolae I și Alexandru al II-lea al Rusiei, regina Victoria a Marii Britanii, dar și împărați habsburgici și regi ai Prusiei. A fost strănepot al reginei Victoria a Marii Britanii atât pe filieră maternă, cât și paternă.

În 25 octombrie 2011, Regele Mihai a declarat: "Nu văd România de astăzi ca pe o moștenire de la părinții noștri, ci ca pe o țară pe care am luat-o cu împrumut de la copiii noștri. Așa să ne ajute Dumnezeu!"

PAGINA 3

Aurel Pop în dialog cu criticul literar, prof. univ. dr. Gheorghe Glodeanu

"Nu scriu niciodată la întâmplare, ci încerc să mă concentrez asupra unui subiect major, până când acesta se transformă în carte"

PAGINILE 10, 11

Tatăl logodnicei prințului Harry spune că speră să o poată conduce la altar

Tatăl actriței americane Meghan Markle spune că speră să își poată conduce fiica la altar, la nunta acesteia cu prințul Harry al Marii Britanii, care va avea loc anul viitor, potrivit Reuters. Thomas Markle a mai spus că a fost încântat când a aflat despre logodna fiicei sale cu prințul Harry, scrie publicația britanică Daily Mirror. Prințul Harry, în vârstă de 33 de ani, nepotul reginei Elizabeth și al cinciilea în ordinea succesiunii la tronul Marii Britanii, și actrița americană Meghan Markle, în vârstă de 36 de ani, au anunțat, luna trecută, că s-au logodit și că se vor căsători la capela St. George de la castelul Windsor, anul viitor. Întrebat de o publicație din Mexic, țară în care trăiește în prezent, dacă o va conduce pe fiica sa la altar, tatăl actriței a răspuns: "Da, mi-ar plăcea". "Sunt foarte încântat", a mai spus bărbatul în vârstă de 73 de ani, fost director de imagine pentru mai multe seriale TV. Părinții lui Markle sunt divorțați și, deși Harry a cunoscut-o deja pe mama logodnicei, Doria Ragland, pe care a descris-o drept "uimitoare", nepotul reginei Marii Britanii nu a făcut încă cunoștință cu socrul său.

Prințul a spus că s-a îndrăgostit "foarte repede" de actriță, celebră pentru rolul ei din serialul de televiziune american "Suits". Săptămâna trecută, logodnicii au avut prima lor apariție oficială, atrăgând un mare interes din partea publicului și a presei.

Negreștenii au dus cu ei la Paris tot ce au mai frumos și bun în portul și tradițiile lor

O delegație a participat la evenimentele organizate de Ambasada României în Franța cu ocazia Zilei Naționale a României

PAGINA 4

"Casa Bernardei Alba", o dramă a femeilor sufocate de tradiție

"O dramă a femeilor din satele Spaniei" - așa sună subtitlul piesei lui Federico Garcia Lorca. Avea să fie ultima operă a poetului și dramaturgului spaniol, ucis după numai două luni de la încheierea ei, în turbulențele de la începutul războiului civil, în 1936. "Casa Bernardei Alba", cu o distribuție exclusiv feminină, este o privire tăioasă, dar în același timp plină de durere, asupra unui univers moral și social autarhic de care ne lovim adesea chiar în modernele noastre vremuri.

PAGINA 9

Avram Iancu, tribunul moșilor și eroul neamului românesc

Rolul lui Avram Iancu apare deslușit în cercetarea atentă a documentelor și a faptelor sale, la care trebuie adăugat și caracterul său ferm, de o mare duritate și rezistență, de o loialitate ireproșabilă și de o sensibilitate neobișnuită la nevoile țării și neamului său. Este cel mai însemnat conducător al moșilor pentru drepturile cărora a luptat permanent.

PAGINA 2

PERSONALITĂȚI

John Lennon a fost asasinat în data de 8 decembrie 1980

John Lennon a fost împușcat mortal pe 8 decembrie 1980, în fața locuinței sale din New York, în timp ce se întorcea acasă împreună cu soția sa, Yoko Ono, după o sesiune de înregistrări.

Mark Chapman, asasinul lui John Lennon, concepușe în 1970 o listă cu celebrități pe care dorea să le ucidă, pe care se regăseau actrița Elizabeth Taylor și prezentatorul de televiziune american Johnny Carson.

"Aveam o listă cu persoane celebre, iar el era în fruntea listei. Dacă nu l-aș fi ucis pe Lennon, aș fi ucis pe altcineva", a declarat Mark Chapman în fața comisiei de audiere a inchișorii în care este încarcerat.

Asasinul lui John Lennon susține că a uitat precedentele declarații ale sale în care afirmase că îl avea în vedere și pe un alt fost membru al grupului The Beatles, dar și pe fosta primă doamnă a Statelor Unite, Jackie Kennedy.

Întrebat cum își selecta victimele, asasinul a răspuns: "Erau celebri - asta era tot. Nu avea neapărat vreo legătură cu ei. Avea legătură cu mine".

Mark Chapman a spus că l-a ucis pe John Lennon deoarece acesta "părea să fie mai accesibil". "Am aflat în ce clădire locuiește și m-am dus acolo. El nu era chiar așa de retras ca celelalte persoane", a povestit criminalul în fața comisiei de eliberare.

Mark Chapman, în vârstă de 55 de ani, a explicat cu această ocazie faptul că în acea perioadă avea porniri sinucigașe, însă și-a folosit toată furia acumulată pentru a ucide o altă persoană, evitând să se sinucidă. "În loc să îmi iau propria viață, am luat-o pe a altuia", a declarat asasinul, adăugând că John Lennon a fost "mai puțin norocos".

"Am crezut că am o șansă de a fi împușcat. Nu eram totuși prea îngrijorat din această cauză", a spus acesta. El a mărturisit, totodată, că celălalt motiv din spatele acțiunilor sale a fost "notorietatea imediată, faima" - precizând, însă, că în prezent nu consideră că a realizat acest lucru.

"Am crezut că prin asasinarea lui John Lennon voi deveni cineva, dar în locul acestui lucru am devenit un criminal - iar criminalii nu sunt «cineva», sunt doar niște «nimeni»", a declarat Chapman. "A fost un act de total egoism. M-am gândit doar la mine și la ceea ce voiam să devin. Am luat decizie oribilă de a lua viața unei ființe, din motive egoiste. Nu e deloc ceva cu care să mă mândresc. Nu mă consider celebru. Mă consider josnic și va trebui să mă împac cu acest lucru", a adăugat asasinul lui John Lennon.

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - D. Păcuraru

Director editor: Ilie Sălceanu

Redactor șef suplimentar - Adriana Zaharia (Informația Zilei de Duminică și Sănătate și Frumusețe, Informația TV)

Redacția Satu Mare:

str. Mircea cel Bătrân nr. 15

Satu Mare, cod 440012

Telefon: 0261-767300

e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

Legătura cu moții și cu Apusenii scoate în evidență cele două mari virtuți ale lui Avram Iancu, de conducător și strateg militar, dar și de orator (care știe prin rostirea cuvântului să pătrundă în sufletul moșilor și să-i influențeze în luptă). Este în ambele cazuri mai mult decât un stegar, este "tribun al poporului". La Blaj vorbește pe limba poporului, se face înțeles și, deci, auzit: "Uitați-vă pe câmp românilor! Suntem mulți ca cucuruzul brazilor, suntem mulți și tari că Dumnezeu e cu noi!"

Avram Iancu, tribunul moșilor și eroul neamului românesc

În anul acesta comemorăm 145 de ani de la trecerea în eternitate a lui Avram Iancu, fruntaș însemnat al Revoluției de la 1848 din Transilvania, conducător al moșilor, tribun al poporului, om politic și diplomat, comandant militar și strateg, "Craiu munților".

Născut în anul 1824 în satul moșesc Vidra de Sus, din Munții Apuseni și mort la 10 septembrie 1872, la Baia de Criș, Avram Iancu s-a dovedit de copil, isteț la minte și trăind în mediul Munților Apuseni, unde faptele lui Horia erau vii în inimile moșilor, se naște în el dorința de libertate și sentimentul datoriei de a lupta pentru dobândirea ei.

S-a socotit urmaș al Stegarului de la 1784 și "nepot" al lui Horia. Citirea și scrierea le deprinde în limba română în satul natal de la dascălul Mihail Gombosiu, un țăran ceva mai luminat decât semenii săi. Se mută apoi la altă școală primară, ceva mai dezvoltată ca număr de elevi, în comuna Neagra, destul de apropiată de Vidra. Pe Avram Iancu îl întâlnim, apoi, la Câmpeni (1834 sau 1836), unul din târgurile moștești însemnate, alături de Zlatna, Abrud și Baia de Arieș. Aici, Avram învață cu alt vrednic dascăl, Moise Ioanette, cititul și socotitul, istoria și geografie, cântul și desenul. Dovedindu-se foarte bun la învățătură și la insistențele tatălui său, este trimis la gimnaziul din Zlatna. Faptul că aici era principalul centru aurifer și Avram Iancu cunoaște comportarea funcționarilor imperiali față de țăranii care duceau tot greul muncii, îl determină pe copilul de 13-14 ani să fugă și să se întoarcă acasă.

Avram Iancu a învățat sărguincios și avea rezultate strălucite la învățătură

La insistențele hotărâte ale tatălui său, Avram Iancu învață sărguincios și obține rezultate strălucite. În vacanțe, era alături de părinți și frați la muncile agricole și gospodărești, se îmbracă în straie sătești și participă la obiceiurile străbune.

După absolvirea gimnaziului, devine student la Liceul academic din Cluj (1841), la Facultatea de Filozofie și la cea de drept (care abia se înființaseră) cu dorința de a deveni avocat. Credința lui Avram Iancu era că prin cunoașterea legilor putea fi de folos poporului obidit.

La Liceul academic piarist din Cluj, Avram Iancu urmează clasa superioară de "umanități" (1841), apoi cursurile secției de filozofie, absolvind două clase (1842-1843) și continuă dreptul (1844-1846). Acest centru fusese frecventat de mulți care deveniseră cărturarii și luptătorii pentru luminarea și libertatea românilor: Gheorghe Șincai, Petru Maior, Gheorghe Lazăr, Simion Bărnuțiu, George Barițiu, Aron Pumnul, etc.

A luptat pe toate căile pentru apărarea naționalității și limbii române

Dar acești ani au coincis și cu ofensiva maghiară în Transilvania, împotriva românilor și a limbii române. Nobilimea maghiară, întrunită în dieta la Cluj (1842), a hotărât introducerea neîntârziată a limbii maghiare în toată Transilvania, ca limbă oficială, deci maghiarizarea școlilor românești medii. În aceste condiții, studenții români din Cluj, printre care Avram Iancu a avut un rol în-

Rolul lui Avram Iancu apare deslușit în cercetarea atentă a documentelor și a faptelor sale, la care trebuie adăugat și caracterul său ferm, de o mare duritate și rezistență, de o loialitate ireproșabilă și de o sensibilitate neobișnuită la nevoile țării și neamului său

semnat, au luptat pe toate căile (întruniri, presă) pentru apărarea naționalității și limbii române. Foaia studentimii din Cluj era socotită "pârghă dezvoltării literare și naționale" a tinerimii academice clujene. Avram Iancu absolvă cursurile universitare cu "cele mai excelente atestate" și se simte îndreptățit a aspira la un post de avocat practicant.

Îl întâlnim pe Avram Iancu în calitate de cancelist la Târgu Mureș, adică practicant la Tabla regească (Curtea de apel a Transilvaniei) (1847-1848), care cuprindea vreo 200 de canceliști: români, maghiari, sași. Români aveau peste 30 canceliști, mai mulți ca niciodată până atunci.

Conducătorul suprem al cetelor de moți la Adunarea de pe Câmpia Libertății de la Blaj

Revoluția îl găsește pe Avram Iancu în continuarea luptei pentru drepturile românilor. Este prezent la Adunarea de pe Câmpia Libertății de la Blaj (3/15-5/17 mai 1848), apoi, în întreaga perioadă de desfășurare a acțiunilor revoluționare, Avram Iancu este conducătorul suprem al cetelor de moți. Sub înrăurirea lui Nicolae Bălcescu și Cezar Bolliac, se realizează înțelegerea între revoluționarii români și cei maghiari, înțelegere târzie, în vederea rezistenței comune împotriva ofensivei imperiale habsburgice. Dar împărțatul de la Viena cheamă în ajutor trupele țariste și înfrâng la Șiria pe Mureș (13 august 1849), forțele revoluției.

Caracter ferm, de o mare duritate și rezistență, de o loialitate ireproșabilă

Rolul lui Avram Iancu apare deslușit în cercetarea atentă a documentelor și a faptelor sale, la care trebuie adăugat și caracterul său ferm, de o mare duritate și rezistență, de o loialitate ireproșabilă și de o sensibilitate neobișnuită la nevoile țării și neamului său. Este cel mai însemnat conducător al moșilor pentru drepturile cărora a luptat permanent.

Viața lui Avram Iancu s-a contopit organic și nu poate fi despărțită de cauza moșilor și a întregului popor. Legătura cu moții și cu Apusenii scoate în evidență cele două mari virtuți ale lui Avram Iancu, de conducător și strateg militar, dar și de orator (care știe prin rostirea cuvântului să pătrundă în sufletul moșilor

și să-i influențeze în luptă). Este în ambele cazuri mai mult decât un stegar, este "tribun al poporului".

La Blaj vorbește pe limba poporului, se face înțeles și, deci, auzit: "Uitați-vă pe câmp românilor! Suntem mulți ca cucuruzul brazilor, suntem mulți și tari că Dumnezeu e cu noi!"

În perioada de după Blaj și după adunarea românilor din Banat (iunie 1848), condusă de un alt mare fruntaș pașoptist, Eftimie Murgu, regimentele austriece sunt învinse de revoluționarii unguri, care ocupă o bună parte a țării, timp în care sunt împușcați și spânzurați zeci de țărani români și o serie de cărturari.

Moții au stat de pază în zona Munților Apuseni, Avram Iancu fiind sufletul rezistenței antimaghiare

Dar ungurii n-au putut pătrunde în zona Munților Apuseni. Aici, au stat de pază moții organizați de Avram Iancu și de învățătorul Ion Buteanu. În luptele de la Abrud, Fântânele, Ponorul, ungurii sunt înfrânți și respinși. Iancu a fost sufletul rezistenței, deținând comanda supremă, asupra tuturor cetelor de moți.

Conform unei concepții strategice ce putea da roade, Avram Iancu organizează cetetele de moți după sistemul legiunilor romane, cu prefecți, tribuni, centurioni. Munții Apuseni a rămas o cetate de piatră neînvingătoare.

Imaginea pe care Avram Iancu o creează față de contemporanii săi continuă și după moartea sa, concretizând mai bine rolul istoric, moștenirea sa. Aprecieră pleacă tot de la structura intimă a lui Avram Iancu (personalitate complexă și de excepție), de la trăsăturile sale morale și de la spiritualitatea sa.

Judecate astfel lucrurile, Avram Iancu a fost un om politic clarvăzător, vizionar, care a subordonat în cel mai înalt grad, propria ființă, celei a cauzei țării și a poporului său. Din acest punct de vedere este exemplu de jertfă. Poate fi socotit și diplomat. Diplomația sa diferă de a domnilor și a oamenilor politici români, care au condus destinele neamului și se apropie mai mult de cea promovată de Horia, Tudor Vladimirescu și Bălcescu, o diplomație fără compromisuri, ci doar a înțelegerii fără momentul, când trebuia să ia o hotărâre necesară salvării cauzei. Așa trebuie apreciată atitudinea lui Avram Iancu de colaborare târzie (nu din vina sa) cu revoluționarii maghiari conduși de Kosuth Lajos.

În istoria Românilor, Avram Iancu rămâne un simbol: acela de "Tribun al poporului". Dar intră și în legendă, așa cum numai oamenii de excepție reușesc să o facă. Legenda s-a țesut nevăzută pentru acel care, orator fiind, a rostit cel mai scurt discurs îndemnător: "No, hai!". Cel care cu mintea rătăcită a cutreierat prin munți și a rămas, pe drept, Craiu munților.

Avram Iancu rămâne nepieritor și prin cântecul veșnic viu: "Iancule mare, Iancule tare, / Cu noi să fii, / Tu ocrotește și însufletește, / Pe ai tăi fii!"

Ing. Mircea Pirlea

Biblioteca Județeană Satu Mare

Bibliografie:

- Mihalache, Marin - "Avram Iancu, erou al cauzei naționale", București, Editura Libra, 1992

- ***** - "Enciclopedia marilor personalități din istoria, știința și cultura românească de-a lungul timpului". Volumul al II-lea, București, Editura Geneze, 2000

La împlinirea vârstei de 90 de ani, pe 25 octombrie 2011, Regele Mihai a ținut un discurs în fața camerelor reunite ale Parlamentului României. "Nu văd România de astăzi ca pe o moștenire de la părinții noștri, ci ca pe o țară pe care am luat-o cu împrumut de la copiii noștri. Așa să ne ajute Dumnezeu!" spunea atunci Regele Mihai I al României.

IN MEMORIAM

Regele Mihai I al României (25 octombrie 1921 - 5 decembrie 2017)

Născut la 25 octombrie 1921 la Sinaia, Majestatea Sa Regele Mihai I al României, a încetat din viață marți, 5 decembrie 2017, la vârsta de 96 de ani, la Aubonne, Elveția, departe de țara pe care a slujit-o și de poporul pe care l-a prețuit. Trupul neînsuflit al fostului suveran va fi adus în țară pe 13 decembrie, iar înmormântarea va avea loc sâmbătă, 16 decembrie, la Curtea de Argeș.

Slujba de înmormântare a Majestății Sale va avea loc la Catedrala Patriarhală, iar înmormântarea va fi la Curtea de Argeș, la noua Catedrală Arhiepiscopală și Regală. Se va odihni lângă Regina Ana.

Regele Mihai a rămas al României, chiar dacă a fost alungat. Cu blândețe, modestie și onestitate a trecut peste toate încercările, sub imperiul unui singur gând, că se va întoarce acasă. În 13 decembrie, Regele nostru se va întoarce pentru totdeauna acasă și își va dormi somnul de veci la Curtea de Argeș.

A devenit pentru prima dată rege al României în 1927, după moartea bunicului său Ferdinand, întrucât tatăl său renunțase în decembrie 1925 la tron. Regele Mihai a condus România în două perioade, între 1927 și 1930, cât și între 1940 și 1947.

Botezat în rit ortodox, Regele Mihai este fiul legitim al lui Carol al II-lea și al Reginei-mamă Elena

Regele Mihai este fiul legitim al lui Carol al II-lea și al Reginei-mamă Elena. În 22 ianuarie 1922, la palatul Cotroceni principele Mihai a fost botezat în rit ortodox. Din partea tatălui, este nepot al Regelui Ferdinand I și al Reginei Maria, iar din partea mamei nepot al Regelui Constantin al Greciei. Astfel, Mihai I al României este descendentul celor mai importante familii regale și imperiale ale Europei, printre ele numărându-se familiile regale britanică, rusă și habsburgică, strămoși direcți ai săi fiind țarii Nicolae I și Alexandru al II-lea al Rusiei, regina Victoria a Marii Britanii, dar și împărați habsburgici și regi ai Prusiei. A fost strănepot al reginei Victoria a Marii Britanii atât pe filieră maternă, cât și paternă.

Copilăria lui Mihai a fost marcată de neînțelegerile apărute între părinții săi. Tatăl său, principele Carol, a început o aventură cu Elena Lupescu. Astfel, Carol s-a îndepărtat tot mai mult de soția lui, și, după trei ani de la prima întâlnire cu Elena Lupescu, fugi cu aceasta, în 1925, în străinătate, la Paris. De acolo, îl anunță pe Regele Ferdinand că renunță la titlul de principe moștenitor și la toate drepturile și obligațiile ce decurg din acesta.

Greutatea coroanei și exilul mamei, au marcat copilăria Regelui Mihai

Regele Ferdinand a trebuit să-și modifice prevederile testamentare, și să-l înlăture pe Carol din familie. În 1926, Mihai ajungea, la numai cinci ani, moștenitorul tronului României. La scurt timp, mai exact la data de 20 iulie 1927, Regele Ferdinand s-a stins din viață, lăsându-i moștenire o țară. Astfel, Mihai a devenit pentru prima dată rege al României în 1927, după moartea bunicului. Minor fiind, atribuțiile regale erau îndeplinite de o regentă.

Regele-copil își începe școala primară la Castelul Peleş, din Sinaia, reședința de vară a familiei regale, avându-l ca mentor pe profesorul Nicolae Saxu.

Mihai I al României este descendentul celor mai importante familii regale și imperiale ale Europei, printre ele numărându-se familiile regale britanică, rusă și habsburgică, strămoși direcți ai săi fiind țarii Nicolae I și Alexandru al II-lea al Rusiei, regina Victoria a Marii Britanii, dar și împărați habsburgici și regi ai Prusiei. A fost strănepot al reginei Victoria a Marii Britanii atât pe filieră maternă, cât și paternă

În 1930, tatăl său a revenit în țară și după două zile, pe data de 8 iunie 1830, Regele Mihai a fost detronat de tatăl său. După întoarcerea în țară, Carol proclamat Rege a exilat-o pe Regina Elena. Următorul deceniu a fost marcat de exilul mamei sale, pe care putea să o vadă doar câteva săptămâni pe an, când o vizita la Florența. "Sfârșitul oricăror bune sentimente pe care le-aș fi putut nutri tatălui meu a fost ziua în care mi-a comunicat că pot să mă adresez doamnei Maria Lupescu ca propriei mele mame", declara Regele Mihai.

La 23 august 1944, Regele Mihai a luat decizia istorică de a scurta războiul

Regina-mamă Elena s-a întors în țară abia în 1940, când fiul său a devenit Rege. A doua domnie a Regelui Mihai a început la 6 septembrie 1940, când Regele Carol al II-lea a abdicat. Avea 19 ani, iar a doua sa domnie a început în condiții dramatice, într-o Românie mică, ciuntită, într-o Europă în război. Prerogativele regale fuseseră drastic limitate, întreaga putere executivă se afla în mâinile Mareșalului Ion

Antonescu și a guvernului său.

La 23 august 1944, Regele Mihai a luat decizia istorică de a scurta războiul. În ciuda refuzului Mareșalului Antonescu, la 23 august 1944, Regele a hotărât trecerea României alături de aliații săi și arestarea lui Antonescu. A fost un episod decisiv, în care Regele Mihai a jucat un rol esențial, acela de a scurta războiul. Este recunoscut faptul că actul de la 23 august a scurtat durata războiului în Europa.

În această perioadă, suveranul s-a profilat într-un simbol național al rezistenței. Alegerile generale din noiembrie 1946 au fost fraudate de blocul comunist, care le-a câștigat detașat. În noiembrie 1947, Regele Mihai a fost la Londra la nunta viitoare regine Elisabeta a doua. Atunci a cunoscut-o pe prințesa Ana de Bourbon Parma, care urma să-i devină soție.

Silit să abdice, Regele Mihai și Regina-mamă Elena au fost alungați din țară

Pe 30 decembrie 1947, regele a fost constrâns să semneze decretul de abdicare. Privit unor relatări, primul-ministru co-

munist Petru Groza l-ar fi amenințat cu pistolul și cu șantajul că urma să execute 1.000 de deținuți studenți dacă nu abdică.

În vârstă de doar 26 de ani, la 3 ianuarie 1948, Mihai I și mama sa, Regina-mamă Elena, au fost alungați din țară. A urmat un lung și chinuit exil. "Am plecat cu moartea-n suflet", spunea Regele Mihai I al României. Nu se știe exact cu ce bunuri a plecat din România. Declarațiile variază, de la un tren plin de bunuri, la două geamantane, patru automobile, 3.000 de dolari și o decorație. Realitățile despre viața sa în exil dovedesc că a trebuit să-și câștige existența prin propria muncă și nu a dus un trai luxos. Autoritățile române comuniste de atunci i-au retras cetățenia română în același an.

Cel mai longeviv cuplu regal din istoria României

Pe 10 iunie 1948 s-a căsătorit cu prințesa Ana de Bourbon Parma, cunoscută și sub numele de Regina Ana a României. După mai multe peregrinări s-au stabilit în Elveția la Versoix. Regele Mihai I al României și Regina Ana au cinci fiice:

prințesa Margareta - născută în 1949, Elena - născută în 1951, Irina - născută în 1953, Sofia - născută în 1957 și Maria - născută în 1964. În fiecare an, transmitea mesaje Românilor la Europa Liberă, Vocea Americii sau BBC. Pentru a-și câștiga existența, Regele și Regina au construit o fermă de pui și un mic atelier de tâmplărie. Regele Mihai I și Regina Ana a fost cel mai longeviv cuplu regal din istoria României. Regina Ana i-a fost alături Regelui Mihai I timp de 68 de ani. Regina Ana a murit la 1 august 2016, la ora 13 și 45 de minute, la un spital din Elveția.

Exilul a continuat și după Revoluția din 1989

Aflat în exil din 1948, Regelui i s-a permis să vină în vizită în țară tocmai în 1992. Chiar și după Revoluția din 1989, Regele a fost oprit de regimul Ion Iliescu să se întoarcă, excepție făcând Paștele din 1992, atunci când a atras mulțimi entuziaste venite să-l vadă.

În 25 decembrie 1990, Regele Mihai însoțit de mai mulți membri ai familiei, a sosit pe Aeroportul Otopeni și a intrat în țară cu un pașaport diplomatic danez. A obținut o viză pentru 24 de ore pentru a merge la Mănăstirea Curtea de Argeș pentru a se reculege la mormântul antedecesorilor săi. Însă a fost întors de pe autostrada București - Pitești. Au fost conduși la aeroport și obligați să părăsească țara.

Patru ani mai târziu, în octombrie 1994, a încercat să vină din nou. Nu i s-a permis nici măcar să iasă de pe aeroportul Otopeni, fiind trimis înapoi cu același avion.

În 1992, la trei ani de la Revoluția din 1989, noul guvern i-a permis Regelui Mihai să revină în țară pentru sărbătorile de Paște. Atunci, Regele a fost la Mănăstirea Putna, apoi în București. În capitală a fost întâmpinat de populație cu respect și simpatie. Peste un milion de persoane au ieșit în stradă pentru a-l vedea. Popularitatea Regelui a îngrozit guvernul, dar și pe președintele Ion Iliescu. Astfel, pentru cinci ani, Regelui Mihai i-a fost interzis să revină în țară. În 7 octombrie 1994, când a încercat să revină în țară, după aterizare Regele a fost poștit să urce în avion.

În 1997, după ce Iliescu a pierdut alegerile, România i-a reactivat Regelui Mihai cetățenia română și i-a permis să revină în țara în care s-a născut.

Regele Mihai și Regina Ana în vizită în județul Satu Mare

La scurt timp după ce a revenit în țară, Regele Mihai împreună cu Regina Ana au făcut o vizită în județul Satu Mare. Regina Ana fusese în Satu Mare și în 1996. Cuplul regal a șocat prin modestia, simplitatea, bunătatea, căldura, amabilitatea și empatia de care au dat dovadă. Când a venit în județ, Regele Mihai își conducea singur mașina, iar Regina Ana se afla pe scaunul din dreapta.

Atunci, în 1997, Regele Mihai I al României s-a întâlnit cu consilierii locali și județeni, a fost la Prefectură, a vizitat muzeul. De asemenea, Regele Mihai a fost în vizită la Carei, unde a fost primit de primarul Eugen Kovacs. Cu această ocazie, Regele Mihai și-a amintit că mai fusese la Carei împreună cu tatăl său, Regele Carol al doilea.

La împlinirea vârstei de 90 de ani, pe 25 octombrie 2011, Regele Mihai a ținut un discurs în fața camerelor reunite ale Parlamentului României. "Nu văd România de astăzi ca pe o moștenire de la părinții noștri, ci ca pe o țară pe care am luat-o cu împrumut de la copiii noștri. Așa să ne ajute Dumnezeu!" spunea atunci Regele Mihai I al României.

A consemnat Stela Cădar

“După 99 de ani de la Marea Unire, Ziua Națională a României și Ziua românilor de pretutindeni este un bun prilej de a ne reaminti că ceea ce ne unește este mai puternic decât ceea ce ne separă” a declarat Aurelia Fedorca, primarul orașului Negrești Oaș.

Negreștenii au dus cu ei la Paris tot ce au mai frumos și bun în portul și tradițiile lor

O delegație a participat la evenimentele organizate de Ambasada României în Franța cu ocazia Zilei Naționale a României

Expoziția meșteșugărească și gastronomică Țara Oașului a cuprins 2 standuri meșteșugărești de podoabe tradiționale, păpuși oșenești, port popular, produse ceramice și 2 standuri cu produse gastronomice locale (cârnați, slănină, cozonaci, colaci, pălincă etc.), cu participarea meșteșugarilor Floare Finta, Floare Hotca, Ana Mare, Maria Finta

O delegație a orașului Negrești-Oaș, condusă de primarul Aurelia Fedorca, a participat la evenimentele organizate de Ambasada României în Franța cu ocazia Zilei Naționale a României, în perioada 30 noiembrie – 1 decembrie.

La invitația primită din partea Ambasadei României în Republica Franceză, orașul Negrești-Oaș a participat la organizarea manifestărilor dedicate Zilei Naționale a României la Paris cu o expoziție de fotografie, două standuri meșteșugărești, două standuri cu produse gastronomice locale, dar și cu muzică și tradiții. Cu alte cuvinte negreștenii au dus cu ei la Paris tot ce au mai frumos și bun în portul și tradițiile lor. Au dus cu ei, spre a le arăta românilor de pretutindeni, dar și francezilor cât de minunat este portul lor oșeneșc, cântul moștenit de la bunii și străbuni, lucrul mâinilor lor, a artizanilor locali și a singurului olar din Țara Oașului. Au pus pe masă și în sufletul invitaților ambasadei graiul, cântecele și țâpuri-turile, i-au întâmpinat după cum e obiceiul, cu pâine și sare, cu inima veselă, în sunet de ceteră.

Astfel, delegația a mers la Paris cu expoziția de fotografie “Frumoasa satului”, cuprinzând 10 printuri cu portrete de mirese din Țara Oașului, realizate de fotografii Remus Țiplea.

Expoziția meșteșugărească și gastronomică Țara Oașului a cuprins 2 standuri meșteșugărești de podoabe tradiționale, păpuși oșenești, port popular, produse ceramice și 2 standuri cu produse gastronomice locale (câr-

nați, slănină, cozonaci, colaci, pălincă etc.), cu participarea meșteșugarilor Floare Finta, Floare Hotca, Ana Mare, Maria Finta și a producătorilor Silviu și Teodora Zetea.

De asemenea, partea de muzică și tradiții din Țara Oașului a revenit interpretelor de muzică tradițională din Oaș Maria Petca-Poptean și Maria Tripon,acompaniate de ceterașii Vasile Solomon și Doru Dejeu. Delegația negreștenilor a fost coordonată de doamna primar Aurelia Fedorca și directorul Casei de Cultură Negrești Oaș, doamna, Natalia Lazăr.

Delegația orașului Negrești a făcut onorurile

În deschiderea evenimentului din seara zilei de 1 decembrie de la Ambasadă au fost intonate imnurile Franței și României de către Corala „Sfinții Arhangheli” a Catedralei Mitropolitane din Paris, dirijor Ionuț Furtună.

Ambasadorul Luca Niculescu a salutat numărul mare de participanți și prezența alături de invitați a doamnelor Sandra Pralong, Consilier de Stat la Administrația Prezidențială, Departamentul pentru Relația cu Românii din afara Granițelor, Simona Bucura-Opreșcu, președinta grupului de prietenie România-Franța din Camera Deputaților, Cristina Iurisniți, deputat, membră în Adunarea Parlamentară a Francofoniei și Aurelia Fedorca, primarul orașului Negrești-Oaș din județul Satu-Mare.

De asemenea, a evidențiat stadiul foarte bun al relațiilor dintre România și Franța, la care comunitatea românească își aduce contribuția prin ini-

tiative foarte apreciate, precum și semnificația celebrării Zilei Naționale înaintea Anului Centenarului, a debutului Sezonului România-Franța 2019 și a Președinției române a Consiliului Uniunii Europene, în primul semestru din 2019.

În cadrul discursului său, ambasadorul României, Luca Niculescu, a reamintit rolul esențial al Franței în dezvoltarea Marii Uniri și a României moderne, evocând faptul că relațiile dintre România și Franța „se desfășoară sub semnul unui Parteneriat strategic solid în toate domeniile, pe care dorim să-l aprofundăm atât pe plan bilateral – politic, economic, cultural – cât și în dialogul nostru la nivelul Uniunii Europene”. A reamintit că acest obiectiv „a fost reafirmat cu tărie în timpul vizitei în România, în august, a președintelui Franței, Emmanuel Macron – prima vizită bilaterală pe care noul șef al statului francez a efectuat-o în regiune”. Ambasadorul român a reamintit „afinitățile culturale puternice și atașamentul constant al românilor față de limba franceză” și a arătat că „Sezonul cultural România - Franța va fi pentru România unul din evenimentele culturale majore ale ultimului deceniu”.

Ambasadorul Luca Niculescu a salutat în continuare „dialogul româno-francez permanent și pozițiile convergente în multe dintre dosarele europene”. „În fața provocărilor cu care Uniunea Europeană se confruntă în prezent, România consideră, ca și Franța, că nu există altă opțiune decât de a continua consolidarea Uniunii, pentru a putea răspunde mai bine așteptărilor cetățenilor europeni”, a declarat în con-

text ambasadorul României.

În alocuțiunea sa, doamna Nathalie Loiseau a relevat la rândul său „legăturile profunde de prietenie dintre Franța și România, care datează cel puțin din 1918, odată cu misiunea Berthelot și clădirea României moderne, al cărei centenar îl vom sărbători anul viitor”. A reamintit declarația președintelui Emmanuel Macron potrivit căreia România este pentru Franța “un partener istoric și de viitor”. A făcut apoi o trecere în revistă a cooperării bogate dintre cele două țări, pe plan politic, economic și cultural și a arătat, între altele, că Sezonul cultural Franța-România va fi „o bună ocazie de a celebra dinamismul țărilor noastre în domeniul de vârf: sectorul digital, cercetarea, inovarea”. Ministrul francez a ținut să salute “angajamentul pro-european constant al autorităților române” și a asigurat că “România va putea conta pe sprijinul Franței în cadrul pregătirii și desfășurării președinției sale a Consiliului Uniunii Europene, în primul semestru 2019”.

Aurelia Fedorca a transmis un mesaj de unitate românilor prezenți la eveniment

Primarul orașului Negrești-Oaș, Aurelia Fedorca, a fost cea care le-a invitat pe scenă pe conducătoarele delegației partenere din Negrești-Oaș, Floare Finta, “Tezaur Uman Viu” și Floare Hotca. De asemenea, primarul orașului Negrești-Oaș, Aurelia Fedorca, a transmis un mesaj de unitate românilor prezenți la eveniment.

”Ne-a fost acordată onoarea de a primi în frumosul nostru port tradițional oaspeții străini care vin să salute țara noastră la evenimentele organizate aici. Vreau să vă spun că sunt bucuroasă să văd în aceste zile că negreștenii noștri din Paris și toți românii de aici sunt cu gândul la voi, cei de acasă. Vă transmit salutul lor sincer și dorința de a vă revedea cât mai curând.

După 99 de ani de la Marea Unire, Ziua Națională a României și ziua românilor de pretutindeni este un bun prilej de a ne reaminti că ceea ce ne unește este mai puternic decât ceea ce ne separă. Simt asta acum, aici, la Paris, și vă spun sincer că mi-aș dori să ne amintim mai des acest lucru”, a spus primarul Aurelia Fedorca.

În semn de considerație, la finalul discursului, primarul Aurelia Fedorca i-a dăruit ambasadorului Luca Niculescu un clop oșeneșc, dar și o sticlă cu “apa” care dezleagă toate cuvintele.

La recepția organizată de Ambasada României în Franța au participat circa 1000 de invitați. Întânirea a dat prilejul de a sta de vorbă, de a afla noutăți despre România și bineînțeles de a gusta din bunătățile specifice țării noastre,acompaniate desigur cu un strop de vin și pălincă și cu multă, multă voie bună.

Pe lângă preparatele tradiționale, invitații au avut ocazia să își cumpere câte un suvenir de la standurile meșterilor populari, ca de exemplu, o păpușică îmbrăcată în straie oșenești, un clop cu mărgelile sau binecunoscutele zgărdane și ii cu motive florale specifice Țării Oașului.

Text selectat și prelucrat de Mihaela Ghiță

Balsamul Taina Plantelor este un produs atent formulat pentru hidratarea, cicatrizarea, protejarea și regenerarea structurii pielii. Acesta este deosebit de util și în calmarea durerilor musculare sau articulare cauzate de accidentări, înaintarea în vârstă sau din alte cauze.

SĂNĂTATE

Bitterul Taina Plantelor de la Hypericum ajută la protejarea și regenerarea pielii

Este recomandat tuturor categoriilor de la sportivi și persoane în vârstă

Bitterul este un leac străvechi unic pentru vindecarea multor boli. Este un medicament miraculos compus din numeroase plante medicinale care în combinație dau un efect benefic miraculos.

În componența produsului intră următoarele ingrediente:

Apă, extract hidroalcoolic din următoarele plante: Ienupăr (*Juniperus communis*), Gențiană (*Gentiana asclepiadea*), Brusture (*Arctium lappa*), Angelica (*Angelica archangelica*), Sălcâm (*Robinia pseudacacia*), Frasin (*Fraxinus excelsior*), Mesteacăn (*Betula verrucosa*), Troscot (*Polygonum aviculare*), Ghimpe (*Xanthium spinosum*), Scilipeți (*Potentilla erecta*), Țintaură (*Centaurium umbellatum*), Cimbrisor (*Thymus serpyllum*), Afin (*Vaccinium myrtillus*), Salvie (*Salvia officinalis*), Soc (*Sambucus nigra*), Coadă-șoricelului (*Achillea millefolium*), Coadă-calului (*Equisetum arvense*), Mentă (*Mentha longifolia*), Sânziană galbenă (*Galium verum*), Sovârv (*Origanum vulgare*), Măceș (*Rosa canina*), Pedicuță (*Lycopodium clavatum*), Gălbenele (*Calendula officinalis*), Pin (*Pinus sylvestris*), Scorșoară (*Cynamomum zeylanicum*), Aloe (*Aloe vera*), Nuc (*Juglans regia*), Zmeur (*Rubus idaeus*), Coacăz negru (*Ribes nigrum*), Fenicul (*Foeniculum vulgare*), glicerină vegetală, sodium poliacrylate hydrogenated polydecene trideceth-6, etilhexilglicerină, fenoxietanol.

Principalii compuși activi ai plantelor conținute sunt: uleiuri volatile (mentol, pinen, camfor, borneol, limonen, silvestren, anetol, timol, carvacrol), equisetonină, colină, cumarină, mirtilină, inulină, clorofilă, polifenoli, aminoacizi esențiali, lipide, carotenoizi, rutozizi, principii amare, rezine (angelicin), acizi organici, vitamine (complexul vitaminic B, K, PP, C, D, A și E), minerale (potasiu, calciu, crom, fier, magneziu, seleniu, zinc, cupru, siliciu, fosfor, iod și mangan).

Cosmeticele Hypericum: Formule originale și ingrediente naturale. Calitate garantată!

Cosmeticele elaborate de către Laboratoarele Hypericum sunt obținute din surse naturale, nemodificate genetic, atent verificate. Astfel, plantele medicinale folosite ca materie primă sunt recoltate din zone nepoluate, ecologic curate, astfel încât putem garanta eficiența maximă și puritatea produsului, prin lipsa de contaminanți toxici carcinogeni, ierbicide, insecticide și îngrășăminte chimice. Noutatea acestor produse este reprezentată de extractele naturale concentrate din acestea, ceea ce asigură o cantitate mai mare de substanțe active benefice care se asimilează transcutanat (prin piele). Compușii naturali activi din cosmeticele Hypericum au fost special selecționați pentru a avea un efect benefic și cât mai prietenos la nivelul pielii.

Caracteristici generale ale produsului:

La obținerea produsului de față au fost folosite aparatură de top, înalt performantă și metode de extracție cât mai eficiente și menajante. Inițial, materia primă vegetală este supusă unei extracții hidroalcoolice menajante. În faza a doua, principiile active din plante sunt valorificate printr-o extracție apoasă de tipul unui decoct. Lichidul astfel obținut va fi filtrat și decantat în vederea transformării sale în produsul Bitter Taina Plantelor. În cele din urmă, după etapele de filtrare și decantare din cadrul procesului de fabricație a bitterului Taina Plantelor, se obține un produs foarte valoros, sub forma unei paste foarte fine și dense, în care principiile active din plante s-au concentrat. În această pastă se adaugă o bază de cremă de calitate superioară ce are rolul de a favoriza absorbția cutanată (prin piele) a principiilor active concentrate din pastă, având totodată și o acțiune emolientă și hidratantă. În acest fel, ca urmare a unui proces unic și complex, multifazic, se obține Balsamul Taina Plantelor pentru uz extern. Mirosul și culoarea caracteristice sunt date exclusiv de ingredientele naturale, produsul neavând adăugate în

componența sa coloranți sau parfumi de sinteză.

Balsamul Taina Plantelor este un produs atent formulat pentru hidratarea, cicatrizarea, protejarea și regenerarea structurii pielii. Acesta este deosebit de util și în calmarea durerilor musculare sau articulare cauzate de accidentări, înaintarea în vârstă sau din alte cauze. Acest balsam deosebit este inspirat de formula holistică a produsului Bitter Taina Plantelor care poate fi considerat un adevărat „elixir al vieții” datorită multiplelor efecte benefice asupra organismului. Astfel, produsul de față conține extracte din 30 de plante medicinale, având la bază compuși naturali activi, cu o biodisponibilitate foarte mare, ce acționează sinergic completându-se și potențându-se reciproc, rezultatul fiind o piele: hidratată, hrănită și restructurată și o calmare a durerilor musculare sau articulare. Datorită texturii sale ușoare, balsamul nu lasă urme uleioase, nu blochează porii și este recomandat tuturor tipurilor de piele, fiind absorbit ușor și în profunzime. Astfel, Balsamul Taina Plantelor poate fi folosit cu succes și pentru efectuarea masa-

jelor, cu efecte relaxante și revigorante asupra musculaturii oboșite. În plus, compușii naturali activi din cele 30 de plante medicinale au un puternic efect antiinflamator, antioxidant, vitaminizant și mineralizant, sporind capacitatea de autoapărare a epidermei față de agenții patogeni, de compușii poluanți sau de cei cancerigeni la care aceasta este în permanență expusă.

În concluzie, prin acțiunea anti-septică și depurativă, datorată în mare parte taninurilor și uleiurilor volatile pe care le conține, acest produs îi conferă pielii o prospețime îndelungată și își păstrează calitățile pentru o perioadă mai mare de timp. Antioxidant, antiinflamator și analgezic, acest balsam are proprietăți nutritive, calmante, chiar cicatrizante, ajutând la refacerea structurii pielii ce prezintă leziuni. Astfel, el este recomandat tuturor categoriilor de la sportivi și persoane în vârstă, până la tineri și persoane cu pielea sensibilă.

Recomandări:

Acest produs este recomandat în stimularea procesului natural de regenerare, propriu pielii: Indicat pentru păstrarea unui nivel optim de hidratare a pielii;

Util în hrănirea, calmarea și cicatrizarea pielii; Recomandat persoanelor cu accidentări cauzate de lovituri sau efort fizic, dureri musculare și/sau dureri articulare.

Mod de folosire:

Se aplică pe pielea în prealabil curățată, masând ușor până la absorbția totală. Pentru sporirea efectelor tonifiante, se recomandă asocierea, pe cale internă, a acestui produs cu bitterul „Taina Plantelor” sub formă hidroalcoolică, hidroglicerinică sau capsule.

Mod de prezentare: un flacon cu 200 ml

Contraindicații: Nu se recomandă persoanelor cu hipersensibilitate la unul sau mai multe din ingredientele produsului.

Precauții: Numai pentru uz extern; Evitați contactul cu ochii. A nu se lăsa la îndemâna și la vederea copiilor mici.

Condiții de păstrare: bine închis, ferit de lumină și umiditate, la temperaturi de maxim 25°C.

Produsul se găsește la cele două magazine Hypericum din municipiul Satu Mare:

**Drumul Careiului, nr. 4-5
Tel: 0261.740 121**

**Str. Ștefan cel Mare, nr. 5
Tel: 0261.716 450**

Producător:
HYPERICUM IMPEX S.R.L.
Sediul: Baia Sprie, str. Gutinului, nr. 3A, Maramureș, România
Tel/fax: 0262.271 338 ; 0262.372 695
Tel comenzi: 0262.263 048
E-mail: office@hypericum-plant.ro sau hypericumimpex@yahoo.com
Pentru mai multe informații cu privire la produsele noastre și pentru oferte, vă rugăm să accesați site-ul: www.hypericum-plant.ro

Ridicați mâinile pentru prevenirea HIV

Ziua Mondială de Luptă Împotriva HIV/SIDA se celebrează în data de 1 decembrie începând din anul 1988, ca oportunitate a oamenilor de pretutindeni să se unească în lupta împotriva maladiei, să fie solidari cu cei care trăiesc cu boala, să-i comemoreze pe cei care au decedat în urma acesteia, și mai ales să conștientizeze importanța măsurilor de prevenire a răspândirii infecției.

În 2017, mesajul campaniei mondiale de luptă împotriva HIV/SIDA este: „Ridicați mâinile pentru prevenirea HIV”.

În iulie 2017, pe plan mondial, 36,7 milioane de persoane erau în evidență cu infecție HIV, dintre care 34,5 milioane adulți (17,8 milioane femei) și 2,1 milioane copii. 1,8 milioane persoane au fost cazuri noi, iar 19,5 milioane persoane au primit terapie antiretrovirală și 1 milion de persoane au decedat datorită SIDA. În România, situația HIV/SIDA se prezintă astfel: conform Raportului Național al Departamentului pentru Monitorizarea și Evaluarea HIV/SIDA din România al Institutului de Boli Infecțioase „Prof. Dr. Matei Balș”, Compartimentul pentru Monitorizarea și Evaluarea infecției HIV/SIDA în România, la 30 iunie 2017, 14.655 persoane infectate cu HIV/SIDA erau în viață, (22.520 total cumulativ 1985 – 2016). Principala cale de transmitere a fost heterosexuale (64,5% din toate cazurile noi în 2016 și 65% în primele 6 luni ale anului 2017).

Numărul de cazuri HIV în rândul consumatorilor de droguri injectabile a fost de 15,5% în 2016 și 12% în primele 6 luni ale anului 2017. Distribuția pe sexe și grupe de vârstă a cazurilor noi de HIV/SIDA la 31 decembrie 2016 a evidențiat predominanța la sexul masculin și a grupei de vârstă 20-29 ani, 30 – 39 ani și 5 – 9 ani. Scopul campaniei: acces universal la prevenția HIV, tratament, îngrijiri și suport, reducerea numărului persoanelor infectate cu HIV/SIDA, informarea și educarea populației asupra HIV/SIDA asupra comportamentelor cu risc și fără risc și combaterea stigmatizării și discriminării legate de HIV/SIDA.

Obiectivele campaniei sunt: creșterea numărului de persoane informate și educate în legătură cu HIV/SIDA; creșterea numărului de persoane, în special din grupele de risc, care solicită efectuarea unui test de depistare a infecției cu HIV, creșterea numărului de persoane care adoptă un comportament sănătos privind prevenirea HIV/SIDA, reducerea numărului de persoane discriminate și stigmatizate datorită HIV/SIDA.

„Dorim să subliniem că datele statistice se referă doar la cazurile diagnosticate, luate în evidență, ceea ce reprezintă vârful aisbergului. În realitate, numărul total al persoanelor infectate este mult mai mare, deoarece, din cauză că, în primele faze, persoana infectată nu are simptome de boală, multe cazuri rămân nedepistate destul de mult timp, dar transmit, răspândesc virusul. Prin urmare, se recomandă prudență sporită la relațiile sexuale, folosirea prezervativului (singura metodă contraceptivă care, dacă se utilizează corect, împiedică transmiterea infecțiilor cu transmitere sexuală, inclusiv HIV). De asemenea, se recomandă reducerea expunerilor la risc (evitarea tatuajelor, piercingului, folosirii în comun a truselor de bărbierit), și aplicarea riguroasă a metodelor de sterilizare a instrumentarului medical. Utilizarea seringilor și acelor de unică folosință contribuie la reducerea riscului de transmitere a bolii. Deoarece nu există deocamdată tratament vindecător și nici vaccin pentru prevenirea infecției, singura cale de a evita boala este prevenirea infectării” sesizează specialiștii Direcției de Sănătate Publică Satu Mare

REȚETE

Cu toate că au beneficii însemnate, moșmoanele se cultivă rar la noi în țară

Moșmonul este un arbust originar din Persia, ajuns în Europa în mod treptat, dinspre zona mediteraneană. Frunzele acestui arbust sunt mari și au formă eliptică. Florile au o frumoasă culoare albă. Importante la acest arbore (sau arbust) sunt fructele, de culoare brun-roșcată, de formă aproape sferică.

Aceste fructe sunt comestibile. Moșmonul crește în flora spontană, prin rariști și luminișuri de pădure. Datorită fructelor sale, dar și valorii medicinale, moșmonul se și cultivă. Moșmoanele se numără printre fructele mai puțin cultivate și consumate în România, iar un detaliu și mai puțin cunoscut este că sunt folosite și în multe rețete de medicină naturistă. Printre efectele benefice ale acestui fruct să-l numim mai ciudat se numără: dizolvarea pietrelor la rinichi, menținerea sănătății ochilor și combaterea dizenteriei. Acestea sunt doar câteva dintre beneficiile moșmoanelor. Cu toate acestea, cultivarea sa la noi în țară este destul de rară, din cauza faptului că arbustul are nevoie de un sol destul de fertil. Moșmonul face parte din familia gutuiului, motiv pentru care, în lipsa fructelor, poate fi confundat cu acesta. Cultivarea lui este, după cum se vede, mai puțin interesantă pentru proprietarii de livezi. Moșmoanele sunt consumate exclusiv de către cunoscătorii, motiv pentru care este relativ redus numărul celor care savurează aceste fructe cu o aromă aparte. Fructele moșmonului sunt bogate în potasiu, săruri minerale zahăr, proteine, fenoli și flavonoide, precum și vitaminele B1 și C, și au o cantitate scăzută de substanțe azotate sau grăsimi, conform săptămânalului de medicină naturistă „Taifasuri”. Această combinație face din fructul moșmonului un foarte bun diuretic, eficient în tratarea diferitelor afecțiuni ale stomacului.

Consumul regulat al moșmoanelor decojite ajută la tratarea pietrelor de la rinichi prin dizolvarea treptată a acestora, și sunt un remediu eficient și pentru diaree, dizenterie sau enterite. Ceaiul de moșmoane este și mai puternic, deoarece este bogat în vitaminele B1 și C, calciu, fier și betacaroten - ajutând la menținerea unei vederi sănătoase. Frunzele și rădăcina arbustului pot fi folosite chiar la tratarea malarie sau a leishmaniozei cutanate.

Moșmoanele japoneze, sursă excelentă de vitamina A

O variație a moșmonului, moșmonul japonez, produce fructe destul de diferite ca aspect și nu este cultivat în România - însă fructele pot fi achiziționate în anumite supermarketuri care prezintă o gamă mai extinsă de fructe exotice. Moșmoanele japoneze sunt excelente în diete bazate pe un consum scăzut de calorii, prezentând doar 47 de calorii la suta de grame. Aceste fructe sunt o sursă bună de pectină - o substanță benefică membranei mucoase a colonului, care ajută la protejerea acestuia de substanțe toxice și chiar de chimicale cancerigene, și care reduce nivelul colesterolului în sânge. Moșmoanele japoneze sunt și extraordinar de bogate în vitamina A - conținând 51% din doza zilnică recomandată a acestei vitamine în doar 100 grame - iar asta le face benefice pentru sănătatea pielii. Studiile de laborator recente arată că fructele bogate în vitamina A ar putea îmbunătăți și protecția organismului împotriva diferitelor tipuri de cancer, de la cel pulmonar la cele ale cavității orale. Moșmoane se pot cumpăra în această perioadă în așa numita Piață de produse ecologice, din centrul reședinței de județ. Cei interesați a consuma aceste fructe cu efecte benefice asupra organismului, asemeni altor fructe de sezon, vor găsi căsuța respectivă. nU indicăm locul exact, pentru a nu face reclamă.

Text selectat și adaptat de Ioan A.

Cartofi cu ciuperci, la cuptor

Ingrediente:

1 kg de cartofi, 400 g ciuperci champignon (eventual pleurotus), o ceapă, un ardei gras, o roșie mai mare, sare, piper, bază pentru mâncăruri, ceapă verde, câteva fire de cimbru proaspăt la servire.

Mod de preparare:

Cartofii tăiați bucați mai mărișoare se fierb pe jumătate în apă condimentată, apoi se strecoară. Ciupercile se curăță, se spală și se taie bucați, în așa fel, încât să fie cât mai apetisante. Ceapa (nu și cea verde!) mărunțită și ar-

deiul gras tăiat cubulețe mărunte se călesc în ulei, apoi se adaugă ciupercile și se călesc și acestea. Roșia se crestează, se scufundă în apă clocotită, se decojește și se toacă foarte mărunț, apoi se adaugă la ciuperci. Se adaugă și cartofii fierți, se condimentează după gust, se amestecă, apoi toată compoziția se pune pentru circa 20 de minute în cuptorul preîncălzit. Când se scoate de la cuptor, se amestecă cu ceapa verde mărunțită, iar la servire se ornează cu câte un fir de cimbru proaspăt.

Plăcinte cu mere și scorțișoare

Ingrediente:

400 g făină albă, 2 ouă, 500 ml lapte (pentru post, în loc de lapte se va folosi sifon sau apă minerală carbogazoasă), 4 linguri pline de zahăr, 25 g de drojdie proaspătă (sau 10 g drojdie uscată), 6 mere, o linguriță de scorțișoare pudră, ulei pentru copt, sau zahăr pudră cu gust de vanilie la servire.

Mod de preparare:

Merele curățate se răzuiesc, se amestecă cu o lingură de zahăr și se lasă să stea așa cel puțin o oră. Se amestecă bine-bine, cu un tel sau cu mixerul: făina, ouăle, laptele (sau apa minerală, sifonul), zahărul și drojdia preparată

în prealabil cu un pic de lapte (apă minerală) călduț îndulcit. Merele se storc bine de zeamă, se amestecă cu scorțișoara și se adaugă la aluat. Se mai amestecă până la omogenizare, apoi se lasă aluatul acoperit, într-un loc călduț circa o jumătate de oră să crească. Se pune în ulei fierbinte cu ajutorul unei linguri, sau se coace în formă pentru plăcinte americane, eventual în formă pentru gofre, unsă în prealabil cu ulei sau unt. Se servesc calde, ornate cu topping, sau presărate cu zahăr pudră.

Energizant cu ghimbir pentru iarnă

Ingrediente:

O lingură - o lingură și jumătate de miere, o bucătică de circa un cm de rădăcină de ghimbir, un sfert de lingură de nucșoară, o linguriță mică de turmeric, 1-2 felii de lămâie sau lime, eventual un baton de scorțișoară.

Mod de preparare:

Se taie 2 felii subțiri de ghimbir și se pun într-un pahar. Restul de ghimbir se pisează ca usturoiul, într-un mojar. Se adaugă celelalte două condimente, în timp de iarnă și batonul de scorțișoară și peste ele se toarnă apă caldă (fierbinte), apoi se amestecă bine și se lasă puțin să se infuzeze. Când s-a răcit sub 60 grade C, se adaugă și mierea,

după gust. La sfârșit se adaugă și lămâie sau lime-ul, sau eventual doar câteva picături de zeamă de lămâie. Dacă vă place, puteți folosi și 1-2 frunze de mentă. Acest energizant este un excelent înlocuitor pentru cafea. Ghimbirul stimulează metabolismul și mărește circulația ajutând, de asemenea, și sistemul digestiv. Turmericul este văr bun cu ghimbirul și ajută la creșterea nivelului de energie, la fel cum este și nucșoara. Mierea este un energizant natural și foarte sănătos, iar lămâia este o sursă importantă de vitamina C, deci toate la un loc dau băutura energizantă deoseită.

Supă de cartofi cu bulion

Ingrediente:

Un kg de cartofi albi, un morcov, 3 linguri de făină, 5-6 linguri de ulei de floarea soarelui sau o lingură mare de margarină, 500 ml de bulion sau 2-3 linguri mari de pastă de roșii, sare, piper, 2-3 foi de dafin, bază pentru mâncăruri, frunze de pătrunjel, eventual smântână, sau smântână vegetală pentru ornat.

Mod de preparare:

Cartofii și morcovii se curăță, morcovii se taie rondele, iar cartofii cubuleți, apoi se spală din mai multe ape. Se pun la fiert mai întâi morcovii în apă ușor sărată, apoi după un timp se adaugă și cartofii. Deodată cu cartofii se pun în supă și frunzulițele de dafin. Din ulei sau margarină și făină se prepară un rântăș ușurel, de o culoare aurie deschisă. După ce se ia de pe foc se adaugă o linguriță de boia de ardei dul-

ce, dar dacă vă place, se poate folosi și puțină boia de ardei iute, după gust. Când cartofii sunt aproape fierți se adaugă rântășul în supă, dizolvat în prealabil cu puțină apă, să nu rămână cocoloașe. Se condimentează și se adaugă apoi și bulionul. Se servește caldă, ornată cu frunze de pătrunjel, sau cu smântână, iar în perioadă de post cu smântână vegetală, sau chiar fără.

Rubrică realizată de Eva Laczko

Una din cele mai interesante tendințe pom de Crăciun 2017 face uz de prezența florilor așezate din abundență pe crenguțe. Ce dacă e decembrie? Poți merge într-un mall, la un magazin specializat de flori și poți comanda flori artificiale, cum ar fi de exemplu din mătase sau un material lucios și foarte fin. Trandafirii, bujorii sau gerbera fac minuni.

MODĂ

Anul acesta și pomul de Crăciun trebuie să fie la modă

Când te gândești la Crăciun, cel mai probabil îți vine în minte un brad verde superb plin cu ornamente roșii. Cam aceasta este tradiția în ceea ce privește decorarea unui brad de Crăciun, dar uneori simțim nevoia să schimbăm ceva, să venim cu un element nou care să aducă bucurie în familia noastră și în căminul nostru. Prin urmare, dacă și tu ai curajul să privești Crăciunul puțin diferit, poți să tragi cu coada ochiului la cele mai noi tendințe.

Împodobirea bradului este un eveniment deosebit și ține doar de ține câtă importanță îi acorzi. Au apus vremurile când aruncam în grabă niște globuri „sclipicioase” pe crenguțele pomului, îmbrobodeam bradul cu o ghirlandă țipătoare și lungă de jos până sus și istoviți de muncă depusă pentru desfacerea instalației de lumini, ne întindeam pe canapea și ne gândeam direct la Moș Crăciun, la cozonacii din cuptor și la frigul de afară.

Frigul și cozonacii rămân și azi în peisaj, dar aș îndrăzni să spun că în ceea ce privește împodobirea bradului de Crăciun lucrurile au avansat simțitor. Din fericire. Tot mai multe persoane acordă atenție deosebită împodobirii bradului și asta este foarte bine pentru că suntem mai angrenați în zona spirituală, a atmosferei, a legăturii cu cei pe care îi avem aproape. Ne putem concentra mai mult pe creație (mai ales dacă avem copii mici în casă), pe elementele vizuale, pe modul în care putem să aducem bradul mai aproape de sufletul și așteptările noastre.

Decorațiuni, ornamente, globuri, beteală? Ce să alegi și cum să le îmbini? Dacă ești în căutarea unui izvor de inspirație pentru ca anul acesta să ai cel mai frumos brad artificial, îți aducem în atenție 12 tendințe pentru bradul de Crăciun 2017.

1. Armonie de culori brad 2017

Potrivit acestei abordări culorile pe care le alegi pentru decorarea bradului trebuie să se asorteze cu nuanțele prezente în decorul casei tale (draperii, covoare, mobilă, pereți etc). Astfel, bradul nu va fi ca o nucă în perete, ci se va integra de minune în spațiul tău fizic și spiritual.

2. Brazi artificiali deosebiți în ... „fustiță”

Ideea aceasta este una super jucăușă și presupune înfășurarea bradului în partea de jos (suportul) într-un material textil de efect. În rest bradul este destul de simplu până la vârf. Poți opta pentru o ghirlandă albă dintr-un material tip organza și lumini albe, plăcute.

3. Glam, glam și iarăși glam

Cine zice că ai nevoie de mulți bani ca să reușești să creezi un brad „glamorous”? Brazii albi încep să câștige din ce în ce mai mult în popularitate în rândul românilor și după ce vei experimenta un Crăciun în compania unui brăduț imaculat, cu greu o să poți să te desprinzi de el. Decorațiuni, ornamente, globuri, beteală roșii, roz, mov și aurii așezate din abundență de jos până sus creează acest sentiment unic de magie.

4. Ornamente handmade în cel mai frumos brad artificial

Nu cred că mai e nevoie să spunem că în prezent lucrurile handmade sunt

la mare căutare. Totul ține de imaginație. Îți recomand această abordare de împodobire a bradului dacă ai copii. Înainte de împodobirea bradului poți propune celor mici să participe alături de tine la realizarea ornamentelor ce vor fi așezate pe crenguțe.

5. Joacă-te cu florile

Una din cele mai interesante tendințe pom de Crăciun 2017 face uz de prezența florilor așezate din abundență pe cren-

guțe. Ce dacă e decembrie? Poți merge într-un mall, la un magazin specializat de flori și poți comanda flori artificiale, cum ar fi de exemplu din mătase sau un material lucios și foarte fin. Trandafirii, bujorii sau gerbera fac minuni.

6. Mai multă culoare!

Îți recomandăm să comanzi un brad alb (brazi artificiali gata împodobiți sau simpli) și să-l înveștești cu multe culori. După ce vei termina, vei simți imediat

cum te înveștește el pe tine. Crăciunul este un moment când îți poți permite să depășești barierele și tiparele. Caută decorațiuni, ornamente, globuri, beteală de culoare albastră metalizată, verde strălucitor, roz și mov, aurii și argintiu. Totul pentru un brăduț festiv care va atrage cu siguranță atenția.

7. Îți mai aduci aminte... "drumul spre nori"

Cafeaua din zori sau alt moment la

care te gândești cu nostalgie? Cum ar fi că anul acesta să prinzi în brazi toate amintirile, bucuriile și momentele speciale pe care le ai de o viață, fie ea mai scurtă sau mai lungă? Selectează cele mai reprezentative fotografii la care îți și atârână-le că niște ornamente prețioase de crengele bradului.

8. Copacul copiilor e cel mai frumos brad artificial!

E un brăduț mic, construit parcă în adins pentru înălțimea și manutele prichindeilor. Alege un brad mic de 1.5 m sau chiar mai mic și oferă-l copilului. O să fie super încântat de faptul că îl poate decora cum vrea el, inclusiv cu jucării în miniatură, clopoței, moș crăciuni, decorațiuni sigure pentru vârstă să (care nu se sparg), creații personale etc.

9. Cât mai multă beteală

Este un trend destul de prezent în casele oamenilor din Occident. Împodobirea bradului se face plecând de la ideea de a folosi cât mai multă beteală curgătoare. Atenție însă: este important ce tip de beteală alegi, pentru că dacă bradul are dimensiuni standard, iar tu alegi ghirlandele prea răsirate, prea bogate sau prea mari, nu faci decât să împachetezi bradul și să-l ascunzi sub toate acestea. Secretul e să acorzi atenție ghirlandelor fine, mai subțirele, albe, aurii sau argintii, cu aspect de mătase care pare să curgă în valuri de peste tot.

10. Ornamente naturale și realism în culori

Știm deja care sunt toate avantajele bradului artificial, iar faptul că-l preferi în detrimentul celui natural înseamnă că alegi să protejezi mediul în care ne ducem cu toții traiul. Dar nu trebuie să renunți la natural! Din contra. Dacă bradul este artificial, vino cu ornamente naturale. Efectul e super simpatic. Gândește-te numai: felii de portocală uscată, bețișoare de scortșoară, flori naturale de lavandă uscată, conuri adunate de astă toamnă din pădure, măr uscat, lămâie uscată, frunze uscate de dafin, păstăi uscate de vanilie, săculeți în miniatură umpluți cu cuișoare, mentă și tot ce-ți mai trece prin cap în materie de fructe și flori uscate.

11. Bradul e un personaj. La propriu.

Unele tendințe brazi 2017 par desprinse din povești, dar sunt super captivante. Ideea de a folosi bradul de Crăciun pentru a-l transforma într-un personaj este inedită.

12. Ornamente supradimensionate

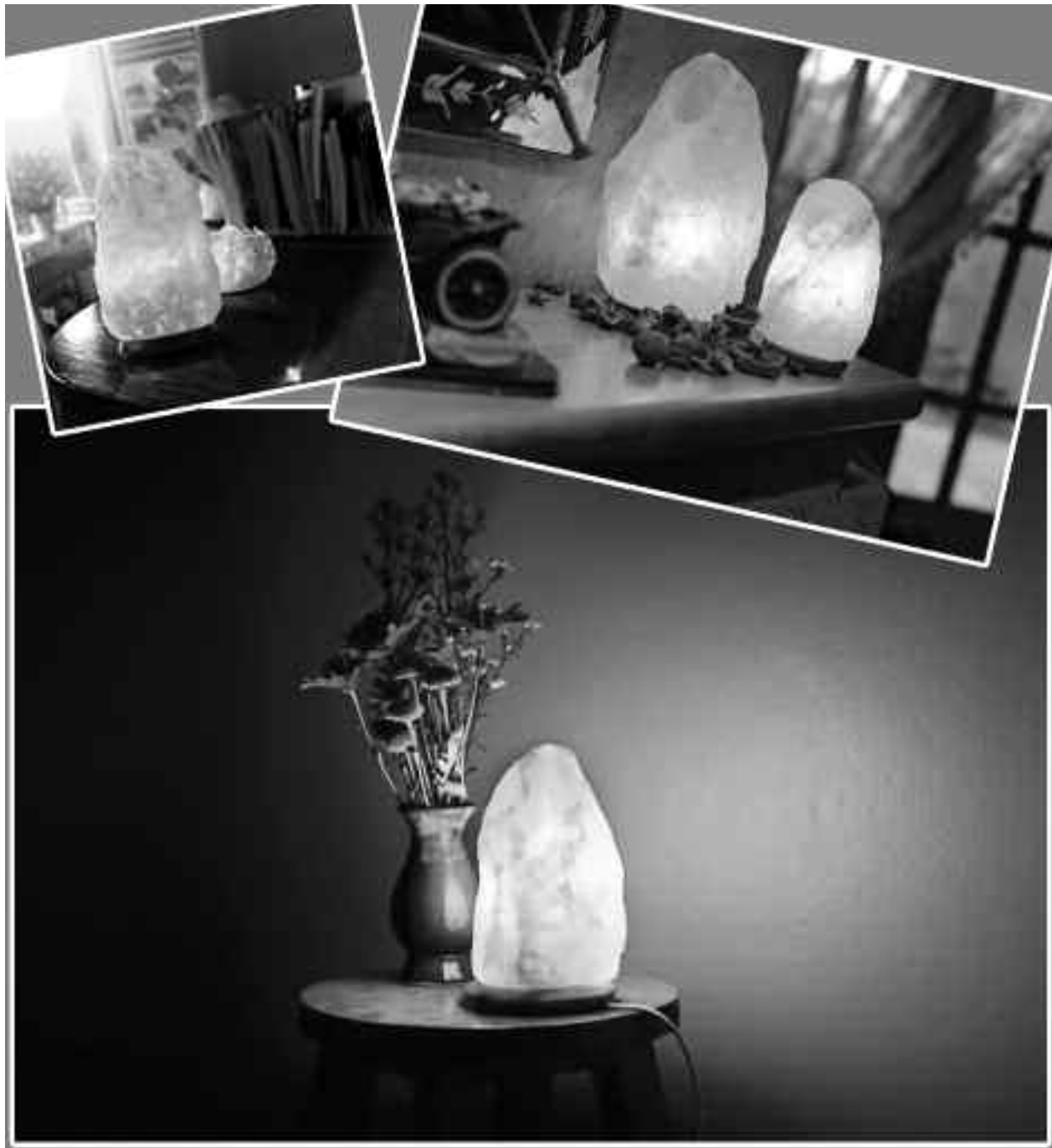
Este un trend foarte interesant și se pleacă de la ideea arhi-cunoscută de a crea niște puncte focale vizuale prin adăugarea unor decorațiuni de mari dimensiuni în contrast cu unele mici. Începe prin a adăuga decorațiunile de mari dimensiuni după care începe să adăuge ornamentele mici (inele decorative, clopoței aurii, globuri). Podoabele supradimensionate pot fi niște flori sau niște funde imense realizate din fetru sau alt material textil.

Să fii în trend, să urmezi tendințe pentru bradul de Crăciun 2017 nu înseamnă „să te străduiești să faci și tu ce face toată lumea”. Dar credem cu tărie că aceste tendințe brad Crăciun 2017 te pot inspira extrem de mult. Nici un brad nu seamănă cu celălalt și cu siguranță anul acesta, bradul tău va fi unic. Ține doar de tine să te informezi, să culegi de ici și colo idei care îți se potrivesc și să le adaptezi situației tale.

DIETĂ

Lampa cu sare de Himalaya este recomandată atât pentru copii, cât și pentru adulți, ameliorând afecțiuni cum ar fi problemele respiratorii, alergiile, reumatismul, insomnia, oboseala sau stresul.

Lampa cu sare, un beneficiu incontestabil pentru copii și întreaga familie

Cu siguranță ai auzit despre poluarea electronică și efectele negative ale aparatelor electronice asupra organismului uman. Ceea ce poate nu știai este că există o metodă simplă de a neutraliza efectele nocive ale acestora: amplasează în fiecare cameră o lampă cu sare! Acest obiect de decor este totodată și un dispozitiv de purificare a aerului, mulțumită ionilor negativi pe care îi emite.

Ionii negativi se găsesc în natură, la malul mării, în zone străbătute de apă curgătoare sau în apropierea cascadeelor. Cercetările științifice au demonstrat că ionii negativi stimulează fluxul de oxigen din creier, îmbunătățind activitatea mentală și nivelul de energie. Totodată, ionii negativi atrag ionii pozitivi generați de aparatele electronice, îi echilibrează și îi neutralizează. Ionii pozitivi, supra-numiți și "smog electronic" sau "poluarea electronică a aerului", sunt periculoși pentru sănătate, deoarece pot genera insomnie, stări de iritare și alergii.

Confecționată dintr-un cristal de sare pură de Himalaya - considerată

una din cele mai nepoluate forme de sare, lampa cu sare reprezintă una din cele mai bune surse de ioni negativi pentru casă. Sarea de Himalaya conține peste 84 de minerale și elemente, cu beneficii aproape miraculoase asupra sănătății.

Principiul de funcționare a lămpii este simplu: cristalul de sare de Himalaya este montat pe un suport lemnos, în interiorul lui fiind introdus un bec de putere mică (12-15 watt). În momentul în care cristalul se încălzește, el începe să elibereze în aer ioni negativi. Aceștia elimină ionii pozitivi emiși de aparatele electrocasnice și electronice sau proveniți din poluare, praf, păr de animale sau polen. Starea de bine pe care o induce în organism este similară cu cea pe care o resimți atunci când faci aerosoli la malul mării, te plimbi în natură după ploaie sau pozești lângă o cascadă.

Lampa cu sare de Himalaya este recomandată atât pentru copii, cât și pentru adulți, ameliorând afecțiuni cum ar fi problemele respiratorii, alergiile, reumatismul, insomnia, oboseala sau stresul. Amplasată în dormitor, lampa cu cristale de sare Himalaya îți va induce un somn liniștitor, odihnitor și îți va curăța căile respiratorii, ajutând la oxigenarea eficientă a creierului.

O lampă cu sare amplasată pe biroul pe care își scrie temele copilul îl va ajuta să se concentreze, neutralizând impactul luminii artificiale, al aerului condiționat sau al radiației emise de monitorul calculatorului sau laptopului. Lampa cu cristale de sare Himalaya neutralizează și fumul de țigară, îmbunătățind respirația. Prin urmare, amplasarea ei în încăperile în care se fumează va îmbunătăți considerabil calitatea aerului.

Lampa cu sare de Himalaya are următoarele beneficii

- Ionizează camera
- Echilibrează frecvențele și undele electromagnetice artificiale generate de televizoare, calculatoare, telefoane mobile și alte dispozitive electronice
- de cap și migrene
- insomnii
- alergii
- probleme ale sinusurilor
- probleme respiratorii

La Salina este singurul loc din Satu Mare unde puteți găsi o gamă variată de lămpi din sare de Himalaya de diferite forme și dimensiuni. La Salina este situată pe str. C. A. Rosetti nr. 17, tel: 0743764028.

primagym
AEROBIC CYCLING FITNESS

Piața Eroii Revoluției,
nr. 5 - Satu Mare
Telefon: 0361 884947

Psorioderm®
Premiul de Calitate în
Ungaria - 2012

Psoriazis?
Seboree?
Eczeme?

Ai încredere în puterea naturii

- ✓ Concepută pentru îngrijirea pielii cu psoriazis, seboree și eczemă.
- ✓ Conține 20 de tipuri de extracte din plante, vitamine, minerale, săruri din Marea Moartă care hrănesc pielea și oferă senzație de confort în foarte scurt timp.
- ✓ Nu conține sterizi, coloranți artificiali și parfumuri sintetice.

Gamă Psorioderm® Cremă • Balsam de corp • Șampon • Gel de dus

Psorioderm®
LABORATORIES S.R.L.

ZILNIC DIN CAP
PÂNĂ ÎN PICIOARE

TALON REDUCERE Produse Psorioderm® și Psorioderm® SENSITIVE

- 15%** Achiziționarea unui pachet promoțional compus din cremă, șampon, balsam de corp, gel de dus Psorioderm® sau Psorioderm® SENSITIVE
- 10%** Achiziționarea oricărui produs din gama Psorioderm® sau Psorioderm® SENSITIVE

ATO
MEDICAL VEST
Dispozitive medicale

Punct de lucru SATU MARE: str. Gheorghe Lazăr nr. 1, ap. 28 parter, Satu Mare, jud. Satu Mare

Tel./fax: 0261 726 101, Mobil: 0720 047 485

Webshop: www.atomedicalvest.ro

E-mail: webshop@atomedicalvest.ro

Comenzi telefonice: +40-0731-353-207, +40-259-236-385

Taloul este valabil până la data de 22.12.2017.

Keresztes Agnes pictează pe chipul Adelei tot freamătul hormonal și insolenta vârstei, în contrast cu încrâncenarea mândră a lui Angustias (Rappert-Vencz Stella) și cea veninoasă a lui Martirio (Kovacs Niki) și blazarea celorlalte două surori, blonde în spectacol (Bogar Barbara și Bandi Johanna).

TEATRU

“Casa Bernardei Alba”, o dramă a femeilor sufocate de tradiție

La aproape 8 ani de la spectacolul secției române regizat de Andrei Mihalache, “Casa Bernardei Alba” revine pe scena Teatrului de Nord într-o versiune realizată de Sorin Militaru cu Trupa Harag Gyorgy, într-o manieră pe care nu am numi-o modernistă, ci mai curând atemporală, aproape defitivă.

Decorul redus la un minim necesar, separarea inteligentă și transparentă între casa devenită un soi de închisoare și lumea de afară, merit al scenografei Fornwald Greti, permit excelentului contingent feminin al trupei maghiare să își dezvăluie talentul și sensibilitatea. Iar de data asta bărbații nu sunt absenți din peisaj.

Opt ani cât un veac de singurătate

“O dramă a femeilor din satele Spaniei” - așa sună titlul piesei lui Federico Garcia Lorca. Avea să fie ultima operă a poetului și dramaturgului spaniol, ucis după numai două luni de la încheierea ei, în turbulențele de la începutul războiului civil, în 1936. “Casa Bernardei Alba”, cu o distribuție exclusiv feminină, este o privire tăioasă, dar în același timp plină de durere, asupra unui univers moral și social autarhic de care ne lovim adesea chiar în modernele noastre vremuri.

Suntem așadar în Spania interbelică, o lume rurală ce se resimte încă după sute de ani de catolicism bigot și separări sociale tăiate aspru între nobili și plebe. În această lume femeile aveau prea puține variante. Fie căsătoria, de prea multe ori formală și fără dragoste, fie o existență searbădă și închisă, uneori îndulcită de credință. Iar dorin-

Bernarda (Toth Tünde) în momentul declanșării conflictului deschis cu fiicele ei

țele normale de dragoste și pasiunile sexuale reprimite duceau adesea la răbufniri cum, din păcate, vedem și azi destule în buletinele de știri dinaintea mesei de seară.

Ultima figură masculină, tatăl familiei, tocmai a murit, iar Bernarda, parcă hotărâtă să răzbune prin cele cinci fete ale ei toate cele îndurate, impune un doliu strict de 8 ani (pentru că așa știe ea că se face), veste căzută ca un munte pe capul unor tinere femei în plină floare a vârstei. Însă banul e ban, și când Pepe Romano, un bărbat bine din sat, o cere pe Angustias regulile doliului sunt cu ușurință date la o parte. Baiul e că Adela, mezina rebelă, e topită după Pepe și nici lui Martirio nu îi e

indiferent. Iar celelalte două fete par să fie observatoare detașate, uneori amuzate, dar au și ele durerile lor. O va spune Amelia, cea mai copilă, aparent: “Să te naști femeie e cea mai mare pedeapsă”.

Finalul o găsește pe Bernarda aplecată pe trupul mort al fiicei sale mezine, în fine cu inima la vedere, cu chipul inundat de lacrimi, dar chiar și acum cu grija aparențelor (“țin la o față onorabilă și la armonie în familie”, spune ea la un moment dat), căci cere ca satul să afle că Adela a murit fecioară, deși evident nu era cazul. Ba își permite să fie cinică chiar și vorbind de impușcătura care l-a ratat pe inoportunul Pepe: la ce să te aștepți de la o femeie?

Patetismul bine temperat

Conform obiceiului, Sorin Militaru se abține de la tăieturi din text și conduce drama fără ostentație, cu un patetism de calitate, bine temperat, cu o doză de umor sarcastic și sugestii îndrăznețe (există un moment coregrafic care sugerează chiar lesbianism între surorile supuse izolării), iar scena întâlnirii amoroase dintre Adela și Pepe este, la propriu, înflăcărată și ne aduce aminte de un Jim Morrison cu care Pepe din această producție (Poszet Nandor) seamănă un pic fizic, și cântecul lui: “come on, baby, light my fire...”.

Partea masculină a distribuției (Bodea Tibor, Poszet Nandor, Orban Zsolt,

Frumen Gergo, Varga Sandor) evoluează, literalmente, pe alt plan, în privirile admirativ-invidioase ale femeilor, iar scena în care o mamă necăsătorită e ucisă amintește, prin brutalitatea ei cinică, de lucruri care se întâmplă în zilele noastre prin Afghanistan sau teritoriile ISIS. Europeanii tind să uite talibanismul creștin, care a fost uneori la fel de dur și încă mai are rămășițe, chiar la noi. Spectacolul nu îl uită: bine face.

Invitată în rolul principal, Toth Tünde îi dă Bernardei o notă de umanitate în scenele mai intime (dialogul din baie, îmbrățișarea cu Adela) combinată cu răceala omului care știe el mai bine ce e de dorit pentru toți și chiar e sincer în asta (un fel de Hitler feminin, căci și Führerul putea fi uneori afectuos). Minunată este Mehes Kati în rolul Ponciei, desenând minuțios chelăreasa a cărei conștiință oglindește drama, secondată de o Criada exasperată (Gal Agnes). Keresztes Agnes pictează pe chipul Adelei tot freamătul hormonal și insolenta vârstei, în contrast cu încrâncenarea mândră a lui Angustias (Rappert-Vencz Stella) și cea veninoasă a lui Martirio (Kovacs Niki) și blazarea celorlalte două surori, blonde în spectacol (Bogar Barbara și Bandi Johanna). Cvintetul surorilor este, într-un fel, armonios, ca un cvintet de coarde cu două viole. Moldovan Blanka, în rolul vecinei vizitatoare, pare o portavoce a publicului tentat să țină distanța față de nebunia din casă. O apariție scurtă, de efect, are Laczko Tekla în rolul cerșetoarei.

Dar rămâne în amintire mai ales Laszlo Zita, cu o portretizare antologică a bunicii lovite de Alzheimer, Maria Josefa, un fel de spirit surghiunit al femininității, asumat de acțiunii cu o dăruire în fața căreia orice cuvinte sunt mici. De văzut și simțit, neapărat, pe viu.

Vasile A.

“A douăsprezecea noapte” în vârtejul creat de Bocsardi Laszlo

Intrând în sala de teatru, privirea spectatorului este repede acaparată de rotirea infinită a unei scene rotunde în scenă. Aceasta e prima impresie cu care te întâmpină “A douăsprezecea noapte” în producția semnată de celebrul regizor Bocsardi Laszlo la Teatrul “Tamasi Aron” din Sfântu Gheorghe, spectacol realizat în colaborare cu Teatrul Cetate din Gyula și prezentat de curând la Teatrul de Nord din Satu Mare.

Renumit pentru montările sale cu scenografie minimalistă, care pun în valoare jocul excelentei trupe pe care o conduce, Bocsardi mărește miza în acest spectacol, făcându-și actorii să își declare identitatea reală înainte de a se lansa în rolurile acestei piese care, în esența ei, vorbește despre disimulare și deghizare și în care nimic nu e ceea ce pare. În fond, “A douăsprezecea noapte” este cea din ajunul Bobotezei, ultima din ciclul sărbătorilor de iarnă, una în care farsele și bețiile erau la ordinea zilei în cultura Angliei lui Shakespeare.

Ducele Orsino (Matray Laszlo) și Viola (Kovacs Kati)

Astfel, pe tărâmul mitico-ironic al Iliriei se petrece o melodramă comică în care confuziile și păcălelile se țin lanț, dar sentimentele sunt întotdeauna sincere, chiar dacă adresate greșit de cele

mai multe ori. Roata iubirii se învârtă în spectacol în acorduri de chitară care dau tonul momentului, fie că este melancolia în stil emo a ducelui Orsino, palpitările Violiei/Cesario sau orgoliile de

bețiv ale lui Sir Toby. Totul pe rotativa dată când mai rapid, cât mai încet, ca niște ruperi în curgerea timpului pe Pământul care se învârtă, el însuși, ca un titez cosmic.

Este un spectacol “de actori” și aplauzele de la final le-au fost cu totul convenite. Dar și ideile regizorale au adus ceva nou unui text hârșit de multele montări. Ideea unui bufon Feste în ținută franciscană, aproape ramolit, lansându-și săgețile cu o resemnare stoică, jucat cu multă empatie de Nemes Levente, ne-a surprins plăcut. Folosirea nudului a fost și ea bine justificată în monologul Violiei despre rolurile sociale ale celor două sexe (pe care se tot bate monedă în ultimii ani), rostit parțial la portavoce, iar Kovacs Kati i-a dat personajului doza de sictir și misandrie bine potrivită. O dedublare aproape perfectă a reușit Szalma Hajnalka în cele două ipostaze ale Oliviei - cea de harpie îndoliată și cea de femeie îndrăgostită lulea, în care a ieșit la iveală și frumusețea deosebită a acțiunii. Partea burlescă, chiar grosieră, a piesei a fost slujită cu brio de Dioszegi Attila și Erdei Gabor în perechea de derbedei boemi Sir Toby - Sir Andrew.

Din câte interpretări ale rolului am văzut, Palfy Tibor a reușit cel mai bine,

în acest spectacol, să-l umanizeze pe Malvolio și să parcurgă, în celebrul său monolog, paleta de emoții care-l duc pe sobrul majordom în pragul nebuniei, fără să supraliciteze niciun moment și fără istericalele impuse de mulți regizori când personajul își închipuie că ar avea șanse reale la mâna stăpânei. Un recital de mare actor, în cele câteva minute, și o răbdare de fier în lunga staționare forțată din ultima oră de spectacol. Derzsi Dezso e extrem de masculin în rolul geamăului Sebastian, contrapartidă ironică la travestitul surorii sale, iar Gajzago Zsuzsa e o cameristă dintr-o bucată, o “femeie bărbată” în rolul Mariei. Nu în ultimul rând, Martay Laszlo oferă un umor fin în caracterizarea lui Orsino, un amoz mai curând curios să vadă unde duc avansurile lui decât dornic ca Olivia să-i cedeze realmente. De altfel, tot spectacolul are ceva “british” în construcția momentelor comice, fie ele derivate din incompatibilitatea situației reale cu cea aparentă, fie pur și simplu aruncate în text ca boabele de piper. Căci umorul britanic înseamnă atât Bernard Shaw sau Jerome K. Jerome, cât și Benny Hill sau Rowan Atkinson, toți aceștia trăgându-și seva din patrimoniul marelui precursor: William Shakespeare.

LITERATURĂ

Aurel Pop în dialog cu criticul literar,

“Nu scriu niciodată la întâmplare, ci încerc să mă concentrez

Concitudin fiind cu prof. univ. dr. Gheorghe Glodeanu, am ocazia să-l întâlnesc la diferite manifestări culturale: lansări de carte, simpozioane organizate atât la Satu Mare, cât și în alte județe din Nord sau din țară. Întrucât peste câteva zile împlinesc vârsta de 60 de ani, n-am ratat ocazia, rugându-l să-mi răspundă la câteva întrebări pentru “Informația de Duminică”.

- Domnule Gheorghe Glodeanu, cititorii revistei vor să afle cine sunteți, și ce ați scris înainte și după evenimentele din decembrie 1989?

- Dacă aș vrea să mă definesc cât mai simplu, aș spune că sunt un cititor împătimit care, de la un moment dat, a simțit nevoia să își exprime în scris impresiile de lectură. Desigur, lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Făcând critică literară, nu m-am exprimat public decât atunci când am simțit că sunt pregătit pentru acest lucru. Când am crezut că am ceva de spus. În anul IV, am participat la o sesiune națională pentru studenți, organizată la Universitatea “Lucian Blaga” din Sibiu. M-am prezentat cu o comunicare despre romanul Noaptea de Sânziene de Mircea Eliade, foarte puțin cunoscut în România în 1980. Era vorba de o carte tipărită în limba română la Paris (Editura Ioan Cușă, 1971) și interzisă în țară, la care am avut acces datorită profesorului meu de literatură contemporană de la Facultatea de Filologie din Cluj, Leon Bacovsky. Acesta a fost o perioadă lector de limba română în Franța, de unde s-a întors cu acest volum de referință din opera lui Mircea Eliade. În momentul în care juriul prezidat de către profesorul Eugen Simion m-a premiat, am considerat că a sosit momentul să ies în lume. Într-adevăr, comunicarea a fost publicată în revista “Tribuna” din Cluj, unde profesorul Liviu Petrescu coordona o rubrică destinată studenților, intitulată “Alpha”. Redactorul-șef al revistei era, la vremea respectivă, reputatul prozator D. R. Popescu. Deși cei mai mulți dintre studenții de la Litere își făceau ucenicia în cadrul revistei “Echinox”, întâmplarea a făcut ca eu să debutez în revista “Tribuna”. Trebuie menționat faptul că am publicat primul studiu în țară despre romanul Noaptea de Sânziene. Cum lucram din greu la teza mea de licență despre metamorfozele timpului în proza lui Mircea Eliade, le-am propus celor de la redacție un ciclu de articole. Ideea a fost primită cu interes, dar la vremea respectivă nu puteai să scrii oricând despre Mircea Eliade. Când se încerca atragerea reputatului om de cultură pe meleagurile mioritice, i se publicau în grabă câteva lucrări. Cum acesta refuza să vină pentru că gestul lui ar fi fost interpretat drept un fel de adeviziune la regimul politic al timpului, autorul lui Măitreyi devenea un scriitor interzis. Așa se explică faptul că a trecut aproape un an până când mi-a apărut un al doilea articol, de data aceasta despre problematica timpului și a memoriei în narațiunea Pe strada Mântuleasa. Nici această creație nu era prea cunoscută în țară la vremea respectivă. Inițial, eu însumi am citit-o în versiune franceză. Abia mai târziu textul a fost inclus în volumul de povestiri În curte la Dionis, editat de către Eugen Simion în 1981. Între timp, eu părăsisem Clujul, devenind profesor de limba și literatura română la Liceul Industrial Nr. 5 din Satu Mare. La absolvire, în 1981, am avut ghinionul să prind tocmai momentul închiderii orașelor mari. Drept consecință, pentru un careian, Satu Mare a devenit o opțiune firească. În paralel cu activitatea de la catedră, am început să colaborez tot mai intens la revista “Tribuna”, în câțiva ani devenind cronicar literar al acesteia. M-am împrietenit cu prozatorul Vasile Sălăjan, noul redactor-șef al publicației, care a încercat să mă angajeze la această prestigioasă revistă la care lucra și prozatorul Augustin Buzura. Din păcate,

eforturile sale s-au dovedit zadarnice deoarece Clujul era un oraș închis, iar eu nu posedam buletinul magic în măsură să îmi deschidă porțile cetății. Am colaborat timp îndelungat la revista “Tribuna”, dar, în paralel, am mai publicat și prin “Familia”, “Vatra”, “Contemporanul” și “Lucașfărul”. Uneori, eram prezent și în pagina de cultură a ziarului județean, “Cronica Sătmăreană”. Prin 1983, am depus la Editura Cartea Românească manuscrisul volumului Fantasticul în proza lui Mircea Eliade. Fiind vorba despre un scriitor interzis, a trebuit să aștept zece ani până la apariția cărții. Cei care au trăit perioada dură a anilor 80, știu foarte bine cât de greu era să publici atunci o carte! Mai ales pentru un debutant. În sfera poeziei și a prozei, se practica debutul colectiv. Abia pe urmă aveai dreptul, după lungi așteptări, să tipărești un volum de autor. Desigur, lucrurile s-au schimbat în mod radical după 1989. Un an și jumătate am fost inspector de limba română la Satu Mare, după care, din toamna anului 1992, am devenit lector la Universitatea din Baia Mare. Puțini știu că Augustin Buzura m-a chemat să lucrez la Fundația Culturală Română din București, dar am ales universitatea. După 1990, am fost cuprins și eu de eferescența culturală a momentului. M-am numărat printre fondatorii revistelor “Poesis” și “Pleiade” din Satu Mare, respectiv “Archeus” și “Nord Literar” din Baia Mare. Am publicat primele cărți, m-am înscris la doctorat și am urcat treptele ierarhiei universitare. Iată-mă în pragul vârstei de 60 de ani, profesor, conducător de doctorat, cu 22 de cărți de istorie și critică literară, cu peste 500 de articole publicate, prezent în zeci de volume colective și prefațând peste 50 de cărți. Este un bilanț impresionant, dar care a presupus și un efort intelectual pe măsură.

- Sunteți profesor în cadrul Universității Tehnice Cluj-Napoca, Facultatea de Litere din Baia Mare, vă știu implicat de peste 10 ani în conducerea revistei “Nord Literar”, una dintre revistele de prestigiu ale geografiei literare românești, participați la formarea viitoarelor cadre didactice, participați la diferite manifestări locale din țară și străinătate, apoi să nu uităm contribuția adusă în sânul familial. Cum reușiți să gestionați o zi din viața dumneavoastră?

- Nu cu mult timp în urmă, un coleg mai tânăr, fost doctorand de-al meu, m-a întrebat același lucru. I-am răspuns că nu există soluții miraculoase. Totul se reduce la o muncă acerbă și la sacrificarea timpului liber. Însă, dacă lucrezi cu plăcere, dificultatea muncii dispare, iar rezultatele încep să apară. Când am pornit la drum, scriam cu stiloul, apoi am beneficiat de ajutorul mașinii de scris. Apariția calculatorului a făcut ca munca mea să devină mult mai eficientă. Articolele pe care le public în revistele de specialitate fac din mine un cronicar literar atipic. Nu scriu niciodată la întâmplare despre noutățile din librării, ci încerc să mă concentrez asupra unui singur subiect, până când acesta se transformă în carte. Așa am făcut cu mai multe lucrări de sinteză: Dimensiuni ale romanului contemporan (1998), Poetica romanului interbelic (1998), Incursiuni în literatura diasporei și a disidenței (1999), Poezie și poetică (2004), Narcis și oglinda fermecată. Metamorfozele jurnalului intim în literatura română (2012), Orientări în proza fantastică românească (2014), Scriitori, cărți, muze. Ipostaze ale discursului amoros în literatura română (2017). După cum se poate constata, pentru asemenea proiecte de anvergură, gestiunea timpului nu vizează zile, ci se măsoară în ani.

- Faceți parte din cea mai importantă instituție de învățământ superior din Maramureș, o parte din viață v-o petreceți printre tineri. Sunt tinerii zilelor noastre preocupati de fenomenul cultural?

- Evident, altfel nu ar alege să fie studenți la o facultate de științe-umane. Este

adevărat, nivelul de azi nu mai este cel de la începutul anilor 90. Nu mai există concurența acerbă de atunci. Cu toate acestea, există și azi numeroși studenți buni și foarte buni, care muncesc din greu și care obțin performanțe remarcabile. Care își continuă studiile la un nivel superior și sunt preocupați de munca de cercetare. O dovedesc numeroasele teze de doctorat aparținând tinerilor cercetători. Din păcate, există și foarte multă mediocritate. Cum nu se mai intră la facultate pe baza unui examen foarte riguros, numeroși studenți nu prea știu ce vor.

- Credeți că ei, tinerii și-au câștigat libertatea de exprimare? Sau sunt influențați politic în actul creator?

- Printre cele mai mari câștiguri ale căderii societății totalitare se numără libertatea de exprimare. Din fericire, există azi numeroase modalități de expresie extrem de eficiente. Atât prin revistele și buletinele științifice de specialitate, cât și prin intermediul internetului, care a schimbat în mod radical fața lumii. În zilele noastre, comunicarea a devenit mult mai rapidă decât în urmă cu câteva decenii. Nu cred că tinerii de azi, obișnuiți cu o libertate deplină de exprimare, pot fi influențați politic. Imixtiunea politicului în actul creator nu a avut niciodată efecte pozitive.

- În calitatea dumneavoastră de critic literar, vă rog să-mi precizați modul în care vă aplecați asupra unui autor, a cărții sale despre care scrieți!

- Nici eu și nici alți autori din țară nu trăim din scris. Drept urmare, avem o profesie, iar creația ține de timpul nostru liber. Din fericire, în cazul meu putem vorbi de șansa abordării literaturii și în cadrul orelor de serviciu prin activitatea desfășurată la catedră. Cu toate acestea, actul de creație se reduce la timpul liber. Drept consecință, trebuie să fiu cât mai eficient. Nu îmi permit să mă risipesc în activități mărunte, lipsite de semnificație. În mod firesc, lecturile mele sunt dictate de cartea la care tocmai lucrez. Cum e și firesc, urmăresc cu atenție noutățile din librării. Cu toate acestea, mă interesează cu predilecție volumele care îmi sunt absolut necesare pentru proiectul aflat în derulare. În acest sens, încerc să fiu la zi cu bibliografia problemei, chiar dacă acest lucru presupune și achiziționarea unor cărți din străinătate. În ciuda aspirației firești la rigoare și obiectivitate, un critic literar are dreptul să aibă propriile sale preferințe. Am descoperit opera lui Mircea Eliade încă pe vremea liceului și această întâlnire m-a marcat în mod decisiv. De aici și numeroasele studii consacrate reputatului om de cultură. Am început cu o lucrare de licență și am continuat cu numeroase cărți și articole. M-am apucat să studiez opera autorului Noaptea de Sânziene atunci când aceasta era greu accesibilă, fiind interzisă în țară. Lucrurile s-au schimbat radical după 1990, când s-a început recuperarea literaturii diasporei și a disidenței. În plus, răspândirea internetului a facilitat foarte mult posibilitățile de informare. Mai multe din cărțile mele au fost scrise din necesități didactice, devenind rapid adevărate manuale școlare. Poetica romanului interbelic, Dimensiuni ale romanului contemporan, Măștile lui Proteu. Ipostaze și configurații ale romanului contemporan reprezintă lucrări din care au studiat numeroase generații de tineri. Atât la Universitatea din Baia Mare, cât și în alte centre universitare din țară. Din fericire, am șansa ca la cursurile mele să abordez câteva perioade extrem de interesante din istoria literaturii române: perioada interbelică, literatura în anii totalitarismului, literatura de după 1989. Sunt epoci de maximă eferescență creatoare, când au trăit numeroși autori extrem de interesanți.

- Există vreo influență privind părea dumneavoastră despre o carte și autorul ei?

- Impactul unei cărți asupra cititorilor este destul de greu de măsurat. Cu toate acestea, premiile literare pe care le-am pri-

“Actul de creație se reduce la timpul liber. Drept consecință, trebuie să fiu cât mai eficient. Nu îmi permit să mă risipesc în activități mărunte, lipsite de semnificație”

mit de-a lungul timpului, cronicile literare care au fost consacrate celor 22 de lucrări pe care le-am scris (câteva sute), capitolele ce mi-au fost dedicate în lucrările de specialitate, prezența în dicționare și în bibliografiile marilor sinteze, numeroasele citări în studiile de specialitate, presa literară, teze de doctorat etc. demonstrează faptul că se ține cont de opinia mea. Ne-maivorbind de studenții, masteranzii și doctoranzii pe care îi coordonez. Conduc teze de doctorat din 2003, răstimp în care 26 din doctoranzii mei și-au finalizat lucrările. Cei mai mulți dintre ei sunt profesori prin școlile din Maramureș și Satu Mare. Multe din aceste proiecte sunt remarcabile, aducând numeroase lucruri noi în investigarea fenomenului literar. În lumea academică, cuantificarea valorii și a performanțelor unui cercetător se realizează prin intermediul indicelui Hirsh. Indicele obținut de lucrările mele este 6, ceea ce nu este la îndemâna oricui.

- Azi există o motivație să scrieți critică literară?

- Motivația de azi este similară cu cea de ieri. Am fost și am rămas un cititor împătimit, care simte nevoia să își transpună pe hârtie impresiile. A ține cursuri de literatură la universitate presupune lecturi continue, a fi în pas cu ceea ce este nou în domeniul tău. În plus, sunt cronicarul literar al mai multor reviste: “Nord Literar”, “Poesis”, “Mișcarea literară”, dar public frecvent și în diferite buletine științifice. Am debutat în revista “Tribuna” din Cluj, fiind cronicar literar al acestei publicații timp de un deceniu și jumătate. Când am lucrat la cartea despre literatura diasporei și a disidenței, am devenit colaboratorul “Jurnalului literar”, principala revistă de la noi care se ocupă de literatura exilului. Public în revista “Poesis” din Satu Mare de la înființarea ei, adică de peste un sfert de veac și sunt cronicarul revistei “Nord Literar” din Baia Mare de 14 ani. O tentație aparte reprezintă articolele scrise în străinătate. Am reușit să public în mai multe reviste din Spania și Mexic, contribuind la cunoașterea literaturii române pe aceste meleaguri. Am avut ocazia să prefațez edi-

ții în limba lui Cervantes din Camil Petrescu (Patul lui Procut), Liviu Rebreanu (Ciuleandra), M. Blecher (Poezii). Ocupându-mă mult timp de roman, de proză în general, la un moment dat, Nicolae Breban m-a întrebat dacă nu vreau să scriu și opere de ficțiune. Desigur, cunoscând bine teoria romanului, există tentația de a face pasul de la postura de exeget la cea de creator de romane. Deocamdată, mai am câteva proiecte importante în sfera criticii literare. Cum sintezele pe care le abordez sunt extrem de ample, necesită o investigație de mai mulți ani, pe moment, mă mulțumesc cu statutul de critic și istoric literar. Dar nu exclud posibilitatea de a scrie cândva proză, mai ales romane.

- Se zice că prietenii tineretii nu se uită. În cazul în care scrieți despre cartea unui prieten, țineți cont despre acest aspect?

- Când scriu despre o carte, relev calitățile și/sau eventualele slăbiciuni ale acesteia. Nu mă interesează să îl menajez pe autor doar pentru că îmi este prieten. Faptul că îl cunosc pe autor mă poate determina să scriu despre cărțile acestuia, dar nu influențează emiterea judecăților de valoare. Desigur, atât eu cât și alți critici care se bucură de un anumit prestigiu suntem asaltați cu propuneri de a scrie despre cărțile celor din jur. O opinie sinceră, chiar dacă este motivată, poate să deranjeze teribil. Contează foarte mult și cum te exprimi, maniera în care emiți judecata de valoare. Nu întotdeauna talentul autorilor se ridică la nivelul orgoliilor. Din fericire, în dificilii ani 80, m-am format și am evoluat alături de alți autori care au crezut în talentul lor și care s-au luptat să se impună pe tărâm literar. Și au reușit: George Vulturescu, Radu Ulmeanu, Alexandru Pintescu, Ion Vădan, Alexandru Zotta, Ion Nistor. La Baia Mare i-am cunoscut și am devenit coleg de redacție cu Gheorghe Pârja, Sălcu Horvat, V.R.Ghenceanu, Augustin Cozmuța etc. Sunt scriitori care trăiau din plin actul literar și care încercau să se impună din provincie. O provincie geografică, creatoare, și nu o provincie a spiritului.

“Scrisul alcătuiește un sector unde se manifestă numeroase orgolii și mult mai puțin talent. Calitatea de membru al Uniunii Scriitorilor sau publicarea unui număr important de cărți de certă valoare poate să nască invidii, mici răutăți. Se uită, însă, mult prea repede faptul că literatura reprezintă un domeniu generos, unde este loc pentru toți autorii talentați. Nimeni nu invidiază munca depusă în vederea realizării operei, sunt invidiate doar rezultatele.”

LITERATURĂ

prof. univ. dr. Gheorghe Glodeanu

asupra unui subiect major, până când acesta se transformă în carte”

“Mi-a plăcut faptul că unele case memoriale au fost renovate și că oamenii locului păstrează amintirea vie a marilor oameni de cultură. Mi-au atras atenția castelul lui Octavian Goga de la Ciucea, casa memorială Cezar Petrescu din Bușteni, Casa memorială Liviu Rebreanu din Năsăud și așa putea continua. În ceea ce privește noul complex de la Ipotești, dincolo de utilitatea proiectului, nu sunt convins că arhitectura lui se găsește în concordanță cu vechea casă memorială a lui Eminescu”

-Apropo de prieteni, are criticul literar Gheorghe Glodeanu dușmani?

Sunt un om pașnic, deci nu ar trebui să am dușmani. Chiar dacă opiniile mele exprimate sincer și direct au deranjat și deranjează adesea. Am ajutat multă lume și, după ce nu au avut nevoie de mine, mulți mi-au întors spatelul. Am putut constata pe viu adevărul proverbului că nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită. La un moment dat, un prieten constata cu amărăciune că eu am o problemă cu oamenii pe care i-am ajutat. A trebuit să îi dau dreptate. Dar nu pot să generalizez. Desigur, scrisul alcătuiește un sector unde se manifestă numeroase orgolii și mult mai puțin talent. Calitatea de membru al Uniunii Scriitorilor sau publicarea unui număr important de cărți de certă valoare poate să nască invidii, mici răutăți. Se uită, însă, mult prea repede faptul că literatura reprezintă un domeniu generos, unde este loc pentru toți autorii talentați. Nimeni nu invidiază munca depusă în vederea realizării operei, sunt invidiate doar rezultatele. Or, rezultatele nu vin din senin, ci presupun o muncă enormă. Și nu toată lumea este capabilă de un asemenea sacrificiu. Revenind la întrebare, nu știu dacă am dușmani, dar știu că am foarte mulți prieteni, care știu să aprecieze valoarea cărților mele. Pe lângă colegii din acest Nord Literar, mi-am făcut mulți prieteni prin intermediul celor peste 100 de comisii de doctorat în care am fost referent.

-Ați călătorit atât în țară cât și străinătate. Care dintre locurile vizitate v-au impresionat într-un mod deosebit?

Am călătorit, dar nu atât cât mi-aș fi dorit. De multe ori, tocmai redactarea cărților m-a obligat să îmi sacrific concediile. Dar cum am lucrat cu plăcere, nu a fost vorba de un sacrificiu dureros. Culmea e că numeroasele comisii de doctorat la care am participat în calitate de referent au făcut

să îmi cunosc mult mai bine țara, pe care am străbătut-o în toate direcțiile. Avem o țară frumoasă, din păcate prost gospodărită. Aștept și eu, asemenea altor milioane de români, să avem, în sfârșit, autostrăzi pe care să putem circula rapid și în mod civilizat. Constat cu tristețe că, spre deosebire de alții, nu știm să ne punem în valoare frumusețile patriei. Înainte de 90, când primeai pașaportul turistic o dată la doi ani, am reușit să vizitez câteva din țările vecine: Ungaria, Cehoslovacia, Polonia, fosta R.D.G. După 90, când vizele se obțineau foarte greu, am zis că nu călătoresc în occident până nu reușesc să o fac în condiții civilizate. Drept consecință, am ajuns la Paris abia în ultimele zile din 1999, când am participat la o conferință UNESCO. Am reușit să vizitez câteva capitale europene și am putut constata că fiecare oraș are o personalitate aparte. Roma, Londra, Viena, Budapesta își au farmecul lor. Totuși, cel mai mult m-a impresionat Parisul, pe care l-am descoperit cu ochii omului de cultură. Nu întâmplător sunt absolut de român-franceză. Desigur, nu am rămas insensibil nici la frumusețile Veneției, o altă minune arhitectonică.

-Ați vizitat multe case memoriale ale unor scriitori de referință din literatura română. Ce părere aveți despre starea lor?

Nu am vizitat foarte multe case memoriale, deci nu pot să generalizez. Mi-a plăcut faptul că unele au fost renovate și că oamenii locului păstrează amintirea vie a marilor oameni de cultură. Mi-au atras atenția castelul lui Octavian Goga de la Ciucea, casa memorială Cezar Petrescu din Bușteni, Casa memorială Liviu Rebreanu din Năsăud și așa putea continua. În ceea ce privește noul complex de la Ipotești, dincolo de utilitatea proiectului, nu sunt convins că arhitectura lui se găsește în concordanță cu vechea casă memorială

a lui Eminescu.

-Dar despre noile apariții editoriale?

Trăim într-o perioadă în care se publică foarte multă carte și se citește din ce în ce mai puțin. Din păcate, această constatare este valabilă și pentru studenții de la litere, care ar trebui să devină niște cititori de profesie. În ultimele decenii, dezvoltarea tehnicii a făcut ca procesul publicării unei cărți să se simplifice foarte mult. Drept consecință, apar numeroase titluri de referință, lucrări de excepție. Se traduce mult, ceea ce este iarăși un lucru bun. În câțiva ani, s-a recuperat literatura diasporii și a disidenței, un alt mare câștig. Din fericiere, accesul la cultură nu mai este limitat de criteriile de factură ideologică. Din păcate, alături de cărțile de certă valoare, se publică și multă maculatură.

-La anul tot românul sărbătorește Centrenarul Marii Uniri. Ce ne recomandăți în calitate de dumneavoastră de profesor, critic literar, conducător de revistă în acest sens?

Este un moment pe care trebuie să îl sărbătorim așa cum se cuvine. Prin cărți, articole, simpozioane, mese rotunde etc. Faptele mărețe ale predecesorilor se cuvin a fi cinstite la adevărata lor valoare.

-Trăiți în Nord, vă simțiți într-un fel marginalizat? Suferă criticul literar Gheorghe Glodeanu de complex provincialismului?

Există provincialismul geografic și cel spiritual. Din punct de vedere spiritual, nu m-am simțit niciodată un provincial. În tinerețe, câteodată, mi-am pus problema că, trăind la Cluj sau în capitală, așa avea parte, probabil, de o afirmare mai ușoară. Mai ales că un critic literar are nevoie de niște biblioteci bine dotate. Ceea ce, din păcate, nu întâlnești la Satu Mare. Am avut ocazia să ajung la București, dar am refuzat acest lucru, preferând Univer-

sitatea din Baia Mare. Și nu îmi pare rău pentru alegerea făcută deoarece am lucrat cu reală plăcere. Am făcut ceea ce îmi place și acest lucru contează enorm. Cred că provincialismul este o stare de spirit și că poți să fii provincial și în capitală, nu numai în nordul geografic. Până la urmă, literatura reprezintă o problemă de muncă și de talent. Nu întâmplător, mari scriitori se retrag adesea din București în locuri mai liniștite pentru a găsi tihna necesară redactării operei. La vârsta mea, nu mă mai atrag marile aglomerări urbane, în care pierzi o groază de timp până și cu deplasarea la locul de muncă.

-Există corupție în domeniul culturii? Dacă da, e nevoie de-o redresare culturală?

Este o întrebare la care nu pot să răspund. Știu că ar fi foarte multe lucruri de făcut și în acest domeniu. Din păcate, constat cu tristețe că prestigiul culturii scade tot mai mult.

-Putem vorbi despre Sătmărean, ca punct distinct în geografia literară a momentului?

Din fericire, da. Niciodată cultura sătmăreană nu a fost mai dinamică, mai efervescentă. Aceasta datorită faptului că există aici un grup de scriitori care a ajuns la maturitate deplină, autori recunoscuți în plan național și chiar internațional. Chiar dacă numărul lor este destul de mic, ei se impun prin valoarea incontestabilă a operelor pe care le-au creat. Este un adevărat miracol că tocmai la Satu Mare există câteva reviste literare foarte bune, că aici a apărut prima revistă de poezie din țară, că aici se organizează, de peste un sfert de veac, celebrele Zile Poezie. E mai greu de anticipat, însă, ceea ce va urma. Dacă această generație impusă mai ales după 1980 va avea urmași pe măsură.

-Ați scris un raft de cărți. Care dintre cărțile scrise vă sunt la suflet? ... sau încă n-ați scris-o?

Fiecare carte a fost născută din greu. Fiecare își are poveștea ei. Drept consecință, țin la toate cărțile mele. Am așteptat zece ani ca să îmi apară prima carte și, dacă nu se petrecea schimbarea de regim, ar fi fost puține șanse ca ea să apară vreodată. Este vorba de Fantasticul în proza lui Mircea Eliade, publicată abia în 1993, deși a fost predată la Editura Cartea Românească încă prin 1983-1984. Poetica romanului românesc interbelic îmi aduce aminte de munca intensă desfășurată pentru pregătirea și susținerea tezei mele de doctorat din 1996. Studiile prezente în această carte au alcătuit nucleul de la care am pornit în redactarea monografiilor publicate mai târziu despre Liviu Rebreanu, Mateiu I. Caragiale, Anton Holban și M. Blecher. După 1989, s-a pus problema recuperării literaturii exilului. Drept consecință, am scris o carte de actualitate, intitulată Incursiuni în literatura diasporii și a disidenței. Anul 2000 a fost anul Eminescu și am considerat că este momentul potrivit să public cartea despre Avatururile prozei lui Mihai Eminescu. Un efort deosebit a necesitat și elaborarea sintezei despre metamorfozele jurnalului intim în literatura română, lucrare intitulată Narcis și oglinda fermecată. Am fost și rămân un mare iubitor de proză fantastică, motiv pentru care am redactat o altă lucrare de sinteză, intitulată Orientări în proza fantastică românească. Și să nu uit de lucrarea mea recentă, care discută un alt subiect incitant, marile povești de dragoste din literatura română. Este vorba de Scriitori, cărți, muze. Ipostaze ale discursului amoros în literatura română. Este cartea definitivată pentru acest moment aniversar.

-Ce proiecte literare aveți în agenda de lucru?

Am fost și sunt plin de proiecte. Nu am vorbit nimic despre prezența mea în volumele colective, despre numeroasele prefețe și postfețe pe care le-am scris la ediții din Rebreanu, Camil Petrescu, M. Blecher, Anton Holban, Urmuz etc. Dar nu îmi place să vorbesc despre proiecte

decât în momentul în care acestea se finalizează. Tocmai pentru că este foarte ușor să te pronunți asupra lor, dar este foarte greu să le duci până la capăt.

-Multe dintre cărțile dumneavoastră au fost premiate cu diverse ocazii. La care dintre premiile primite, ți-neți în mod deosebit?

Într-adevăr, pe parcursul anilor am primit câteva premii mai mult sau mai puțin importante, unele cu puternică valoare sentimentală. Țin mult la primul premiu valoros, premiul pentru critică literară acordat de revista „Tribuna” din Cluj în 1987. Odată cu mine au fost premiați și doi prieteni: Al. Pintescu pentru traduceri și Gheorghe Pârja pentru poezie. Merită amintit și Premiul pentru debut în critică la cel de-al IV-lea Salon național de carte și publicistică, Cluj, 1994, pentru lucrarea Fantasticul în proza lui Mircea Eliade. Un alt premiu la care țin având în vedere prestigiul participanților și al juriului este Premiul „Autorul anului” 2005, acordat la Gălele APLER din Câmpina pentru Măștile lui Proteu. Ipostaze și configurații ale romanului contemporan. Am primit de patru ori premiul filialei din Cluj a Uniunii Scriitorilor pentru Liviu Rebreanu. Ipostaze ale discursului epic (2002), Max Blecher și noua estetică a romanului românesc interbelic (2005), Narcis și oglinda fermecată. Metamorfozele jurnalului intim în literatura română (2013) și Orientări în proza fantastică românească (2015). Fiecare premiu este important deoarece înseamnă o recunoaștere a muncii, dar și un stimul, un semn că te afli pe drumul cel bun.

-Datorită activității și scrierilor dumneavoastră sunteți membru al Uniunii Scriitorilor din România, în sânul căreia sunt cuprinși scriitorii din generații diferite. Credeți în fenomenul de generație, și dacă da, în care generație vă încadrați?

Sunt membru al Uniunii Scriitorilor de peste 20 de ani. Când timpul îmi permite, particip cu real interes la ședințele Filialei din Cluj de care aparțin. Este o filială extrem de activă de când în fruntea ei se găsește Irina Petraș. Aici mă întâlnesc cu scriitorii ce aparțin unor generații diferite, dar care se înțeleg excelent, demonstrând faptul că autori de vârste diferite pot comunica foarte bine între ei. Fenomenul generațiilor există, o dovedește și istoria noastră literară. În ultimele decenii, literatura română a fost puternic marcată de scriitorii generației 60, apoi de cei aparținând generației 80. Cum am debutat publicistic la începutul anilor 80, țin de această generație. Dar am trăit destul de departe de ea. Nu am fost un scriitor de grup, ci un solitar de cursă lungă ce și-a văzut de propria activitate.

-După această trecere-n revistă a celor 60 de ani, vă simțiți un om împlinit?

Desigur, întotdeauna există diferențe între proiecte și realizarea lor. Când am pornit la drum, era foarte greu să publici o carte. Drept urmare, nu credeam că voi ajunge la acest număr impresionant: 22. Mai ales că multe din lucrările mele au avut două, trei sau patru ediții. Foarte puțini critici literari români de azi au reușit să dea monografiile și sintezele pe care le-am publicat eu de-a lungul timpului. Sub acest aspect, sunt mulțumit. Unele neîmpliniri pot să vină din difuzarea lucrărilor mele. Dar destinul cărții este destul de sinuos și de imprezvizibil. Este nevoie de timp ca o carte să se impună în conștiința publică.

-Mă opresc aici cu tirul întrebărilor puse. Care întrebare ați fi dorit să v-o pun și n-am pus-o?

Poate merita să intrăm mai adânc în problematica lucrărilor mele, să vorbim despre concepte și concepții, dar rămâne pentru o altă dată. Poate pentru un alt moment aniversar. Vă mulțumesc

Dr. Aurel Pop,
directorul Editurii Citadela

Selena Gomez, numită “Femeia Anului” de revista americană Billboard

Selena Gomez a fost onorată cu premiul “Femeia Anului” de revista Billboard. Artista americană a fost premiată la prestigioasa gală Billboard din Los Angeles în 30 noiembrie.

Potrivit publicației, solista se alătură celorlalte dive pop care au câștigat premiul “Femeia Anului” în trecut, printre care se numără Lady Gaga, Taylor Swift, Katy Perry, Beyonce și Madonna.

John Armato, președintele The Hollywood Reporter-Billboard Media Group a declarat: “Selena nu doar că domină topurile, dar inspiră tinerele femei de pretutindeni să fie autentice, recunoscătoare și neînfricate în a se face auzite”.

Acesta a mai precizat: “Selenei nu îi este teamă să spună ce gândește și a fost mereu un avocat al celor în nevoie. Suntem încântați să putem să o onorăm ca Femeia Anului 2017”.

Artista a avut un an foarte bun pe plan profesional, atât în cariera de actriță, cât și în cea de cântăreață. A produs serialul “13 Reasons Why”, și a scos numeroase hituri printre care “Bad Liar”, “Fetish” și, cel mai recent, “Wolves”. Tot în 2017 a adunat peste 500.000 de dolari pentru bolnavii de lupus, boala cu care se confruntă de câțiva ani. Recent, Selena a suferit un transplant de rinichi din cauza complicațiilor acestei boli.

Pe plan personal, Gomez a avut 2017 tumultuos. După 10 luni de relație, aceasta a pus capăt relației cu The Weeknd. Se speculează că motivul despărțirii ar fi fost Justin Bieber, fostul iubit al artistei. Potrivit tabloidelor, aceștia ar fi reluat legătura după ce au fost separați mai bine de trei ani.

În copilărie se confrunta cu probleme materiale

Selena Marie Gomez s-a născut în Grand Prairie, Texas, pe data de 22 iulie 1992. Părinții ei sunt Ricardo Joel Gomez și fosta actriță Amanda Zori „Mandy” Teefey (n. Cornett). Prenumele artistei a fost inspirat de cântăreața de muzică Tejano, Selena. Aceasta a murit la aproape trei ani de la moartea lui Gomez.

Tatăl ei este de origine mexicană, iar mama ei de origine italiană. Părinții ei au divorțat când ea avea doar cinci ani. Aceasta mai are două surori, Gracie Elliot Teefey și Victoria Gomez.

Amanda a născut-o pe vremea când avea doar 16 ani, iar acest lucru a cauzat familiei probleme financiare. Mama ei s-a străduit să îi dăruiască o copilărie normală Selenei. Despre acest lucru, Gomez a spus „Eu eram frustrată pentru că părinții mei nu erau împreună, și nu am văzut niciodată lumina albă de la capătul tunelului unde mama mea munca din greu ca să am eu o viață mai bună. Îmi este frică de ce aș fi devenit dacă rămâneam în Texas”. Apoi a spus „Îmi amintesc când mâncam multe macaroane cu brânză, dar mama mea nu a făcut niciodată asta să pară mare lucru. Ea era foarte puternică în preajma mea. Avându-mă la 16 ani trebuie să fi fost o mare responsabilitate. Mama a renunțat la totul pentru mine, și-a luat trei slujbe, m-a ajutat și și-a riscat viața pentru mine”. În copilărie, Selena a participat la, printre altele, la numeroase concursuri de frumusețe.

Francia Raisa, prietena ei, i-a donat un rinichi

Selena și-a făcut debutul în “Barney & Friends” în rolul Giannei, în perioada

2002–2004. Acestui prim rol i-au urmat alte roluri episodice în “Spy Kids 3-DŞ Game Over” (2003) și “Walker, Texas Ranger: Trial by Fire” (2005). În anul următor, actrița a apărut ca invitat special în episoade din seriile, “Zack și Cody, ce viață minunată” și “Hannah Montana” difuzate pe Disney Channel.

După aceasta, Selena a fost protagonista serialului Magicienii din Waverly Place, difuzat pe același program. Acesta a avut un mare succes și s-a bucurat de o multitudine de nominalizări și premii. În 2009 și-a lansat primul album de studio ca Selena Gomez & Scene, intitulat „Kiss & Tell”. Albumul a ajuns

în Top 10 Billboard 200.

Actrița a avut probleme destul de mari din cauza bolii cu care se confruntă, lupus. Din cauza ei a fost nevoită să renunțe în 2016 la primul ei turneu mondial.

A pus sănătatea pe primul loc și s-a retras câteva luni din viața publică,

internându-se într-un centru de recuperare. În vară a suferit un transplant de rinichi tot din cauza acestei boli necruțătoare. Francia Raisa, cea mai bună prietenă a Selenei, i-a donat organul atât de necesar. Despre aceasta, actrița spune că i-a salvat viața.

Vera Pop